

Lumturomagazeen 2011

18. vydání

馬到成功
成於丰謝天海

OBSAH

EDITORIAL VOL° 1	3
EDITORIAL VOL° 2	3
ČÍNSKÁ ŘÍŠE & CTH 2011	4
VIVAT LGS!!!	5
JAK SE SPALO V KLECI.....	5
TÁBOROVÉ STAVBY	6
RECEPT	7
YBURAN NED	7
BÍLÝ LOS.....	7
FOTBALOVÝ TURNAJ	8
HONBA N°1	8
HONBA N°2	8
SVĚDECTVÍ Z PŘEPADU	9
V OHROŽENÍ.....	9
PŘEDSUDKY?!.....	10
JÍŽNÍMI ČECHAMI PO DVOU KOLECH.....	13
EXTRÉMNI FAKTOR	13
SVATOVÁCLAVSKÁ POUŤ V MLADÉ BOLESLAVI	15
22 ND WORLD SCOUT JAMBOREE	15
JAMBOREE Z JINÉHO ÚHLU	16
CESTA OKOLO FRANCIE	18
HOW I WENT TO THE U.S.A.	19
SÍDLO NEJEN PAPEŽŮ... ..	19
LYRA.....	21
OBROK 2011.....	21
WESTERNOHE	22
ANKETA	23
ROZHOVOR S TAKOVÝM SCHIZOFRENNÍM JEDINCEM.....	25
STRÁNKA PLNÁ ZÁBAVY.....	27
SOUTĚŽ	28
TRAPNÉ BÍLÉ MÍSTO	28
FANTOM.....	29
MARTIAL ARTS TRICKING.....	30
ODDÍLOVÉ NOVINKY A DRBY	31

EDITORIAL VOL° 1

Drazí a milí čtenáři!

Právě držíte v rukou 18. ročník elitního časopisu Lumturomagazeen. Když na letošní šéfredaktory ulehla ona zodpovědnost připravit tradiční oddílové čtení, popadla je touha vymknout se všem jejich předchůdcům. Vytvořit ten nejunikátnější výtisk prestižního časopisu, který kdy měl možnost spatřit světlo světa... Jistě, tato touha každoročně pronásleduje všechny šéfredaktory a všichni pak na svou vytouženou

výjimečnost až příliš okatě a neeticky poukazují právě ve článku, který zrovna čtete – editorialu. Ovšem sečteno a podtrženo, časopis jakoby z oka vypadl těm předešlým. Letošní šéfredaktoři se rozhodli nepronásledovat své předchůdce. Možná až přespříliš. Popravdě, poněkud se jim to vymklo z rukou. Nechali své fantazii až příliš velkou volnost a nechali se unést. O tom a všemožným dalším se dozvíte - již za chvíli...!

非常感謝你...

聖誕節快樂 並 新年快樂!

&

„Děkujeme převelice...

Veselé Vánoce a šťastný nový rok!“

Vám přejí

Anička & Lukáš

EDITORIAL VOL° 2

O tvořivosti

Určitě to všichni znáte. Dostali jste se nějakým způsobem do takové situace, kdy se po vás vyžaduje tvořit. Dostanete za úkol vytvářet hudbu, výtvarné umění, obvykle však nějaké texty do školy. První věc, která každému proběhne hlavou, vyzní asi tak, že se na tvorbu moc těšíte. Každého totiž svým způsobem baví tvořit něco hodnotného a všichni věří v to, že se jejich dílo vydaří lépe než ta předcházející.

Netuším, jak se to může dít a vlastně to vůbec nechápu, ale ve většině případů s překvapením zjistíte, že vám nezbyvá zrovna moc času a vy jste ještě neudělali ani čárku. Tu se ihned začnete vymlouvat na nedostatek inspirace, na špatné zadání, které nemůže vyhovovat žádnému normálnímu člověku (a pro slohovky ve školách toto platí!) a na nedostatek volného času a vůbec na všechno, geny počínaje a špatnou náladou konče. Nakonec všechno doděláváte na poslední chvíli, kdy vás tak trochu z donucení políbí múza a vy se k něčemu donutíte. Když už je po tvorbě, neobdivujete své dílo, na druhou stranu se však těšíte myšlenkou, že to mohlo dopadnout o dost hůře a že jste předvedli nakonec kvalitní výkon.

Jindy vás zase múza navštíví naprosto nečekaně a naprosto nepřipravené. Dostanete velikou chuť rychle něco vytvořit, hýříte nápady, sebevě-

domím a energie máte na rozdávání. Jenže takovou příležitost naplno využijete málokdy. Jako na potvoru vás napadne skvělá melodie (nebo dokonce symfonie) zrovna ve chvíli, kdy nemáte po ruce žádný hudební nástroj ani nahrávací zařízení. Nápad na skvělou povídku dostanete od štědré múzy zrovna tehdy, když musíte dělat něco jiného. A největší chuť malovat obrazy zažíváme, když nedržíme štětec ani tužku a před sebou nemáme prázdnou plochu k vyplnění. Múza je zkrátka zvyklá chodit na návštěvu nevhod a vy jste donuceni tuto milou paní odmítnout.

Někdy si myslíte, že vás konečně navštívila múza ve vhodnou chvíli a ihned musíte tvořit. Ale kdepak. Záhy zjistíte, že to nebyla pravá múza, ale nějaká falešná podvodnice. Díla, která tímto způsobem vzniknou, jsou předem odsouzena k zapomenutí a zániku. Kupříkladu básně! Pišete poetii, snažíte se o lyrčnost a o zdůraznění pocitů a všech těchto rýze básnických věcí, snažíte se užívat nápaditá přirovnání a trefné metafory, avšak výsledkem vašeho snažení je jen stránka počmáraná nesmysly, kterou evidentně vaše „básně“ bolí, a proto se rozhodnete nebohý papír ze soucitu roztrhat.

Jistě jste taky zakusili, jaký je rozdíl mezi tvořením dobrovolným a nedobrovolným. Zatímco se vám do zadané a povinné práce nechce, velmi

Šéfredaktoři Vám proto již přejí jen příjemné předvánoční čtení Lumturomagazeenu, který k tomuto dni slaví svou plnoletost a jak už to tak chodí (a Vy jste si jistě již stačili všimnout), o trochu nám povyroste.

PS: Zapomněli jsme snad jen poděkovat všem pilným pisatelům, kteří se s námi podíleli na tomto čísle. A proto:

rádi místo toho vytváříte všelijaké jiné, zábavné věci. Dobrovolná tvorba vás však nezabaví na dlouho a většinou to dopadne tak, že nedoděláte nic. K dopracování dobrovolně vytvářeného díla je zapotřebí daleko více zápalu a nadšení než k dodělání domácího úkolu, kde vás k práci občas donutí nějaký smysl pro povinnost. Nakonec je to také jinak případ od případu a každý to má s tímto bodem jinak.

Po dokončení díla se vám uleví. Jste zas o něco zkušenější tvůrci v daném oboru a někdy se sami překvapíte tím, že jste dílo dokončili. Svědomí je spokojené, že odvedlo dobře svou práci a že vás dotlačilo k dokončení díla. Avšak vy, tvůrci, nejste nikdy úplně spokojeni a vždy jste si se svým dílem nejisti. Když ho odevzdáváte nebo nějakým způsobem předvádíte, většinou vás trápí spousta otázek. Není to špatné? Povedlo se mi to? A tu se obrácíte na pomoc ke svým kamarádům a dalším lidem, aby vás ujistili, že vaše dílo stojí za to a moc se vám povedlo. Teprve tehdy, když vám tohle někdo řekne, si vaše tvůrčí duše může skutečně oddychnout a na chvíli odpočinout.

Jsem vděčný za všechny lidi, kteří se vrhli do tohoto dobrodružného procesu vytváření a necht' jsou jejich díla čím dál zdařilejší!

Lukáš

ČÍNSKÁ ŘÍŠE & CTH 2011

Hordy bojovníků se valí přes obrovskou rozlohu Čínské říše za jediným cílem: pomstít svého mrtvého otce a zabít samozvoleného vládce, zlého generála, který je zkázou pro velkolepou Čínu. Je rok 475 př. n. l.

Císařovi potomci sice jsou pozváni na slavnostní korunovací nového císaře, ale generál náhle – jako blesk z čínské nebe – zabíjí milovaného vládce Süana-tchungu. Nejen celé město Haithei, ale i celý zbytek Číny upadá do smutku. Náhle všech pět čínských provincií (Ču-žung, Kung-kung, Jen Ti, Chej-Paj, Šao-chao) zůstává osamoceno, bez císařských princů a princezen, kteří jsou vyhnaní daleko za hranice Číny. Jediné, co je spojuje, je pět talismanů, které budou již navždy symbolizovat duchovní jednotu a božskou harmonii – feng šuej. Všichni vědí, že Čína nesmí zůstat pod nadvládou despotického generála a jedinou možností je sestavit co nejpočetnější a nejsilnější armádu, která se dokáže postavit zlu. Všichni vyrazí směrem do hlavního města a cestou se snaží získá-

vat na svou stranu co nejvíce místních obyvatel, kteří se za ně budou ochotni v každé situaci bit. Nic ale není tak jednoduché, jak se může zdát. Nejenže generálovi vojáci číhají téměř v každém městě a je velmi těžké se jim vyhnout, ale přicházejí na řadu i velmi nečekané komplikace – je nutné porozumět čínským dialektům, přesvědčit podezřívavé Číňany o tom, že právě oni jsou opravdoví potomci císaře a ve chvílích naprostého fyzického vyčerpání přichází na řadu i velmi tvrdý vojenský výcvik. Naštěstí čínští bohové stále stojí při svých svěřencích a pomáhají jim v každé možné chvíli. A tak dochází i na okamžiky plné klidu a spokojenosti, např. při oslavě svátku hudby Cheung chau, kdy se všichni mohou věnovat společné meditaci za doprovodu vlastnoručně vyrobených hudebních nástrojů. Nebyli by to ale Číňané, kdyby stále, i v tomto nepříznivém období, neměli nutkání vymýšlet něco nového. Vytváří všemožné kombinace z elementů, které objevují na své cestě. A jakmile se naskytne příležitost střelit

tyto vynálezy na Hedvábné stezce, nikdo neváhá a odměnou je další skupinka tolik potřebných vojáků. Když už je město Haithei na dosah, všichni zabloudí v hluboké džungli, dojdou zásoby jídla, a tak nezbyvá nic jiného, než jíst neznámé zdejší plodiny. K překvapení všech rostou v této džungli i rostliny s omamnými účinky.

To ale nikdo netušil a hned další den se to projeví. Nikdo neví, jestli je ráno nebo večer, den nebo noc, čas k obědu nebo k snidani. Dochází k naprostému zmatení. Bohové naštěstí podávají pomocnou ruku, vyvádí ztracené z lesa a pořádají večerní oslavu. Zlý generál tuší nebezpečí, které je v bezprostřední blízkosti Haithei. Vtrhne na oslavu, rozmete všechno, co mu přijde pod ruce, a prince a princezny bývalého císaře vsadí do žaláře. Po vysvobození z vězení už všechny čeká dlouhý a náročný pochod skrz naskrz městem Haithei a následné oběšení generála před očima všech přítomných. Následují bujaré oslavy a jako nový císař je korunován princ provincie Ču-žung.

Anička Cis. & Jonny

POŘADÍ V CTH:

1. ČU-ŽUNG v čele s Oldou (David Flek, Honza S., Majda Vál., Matouš F., Eliška S.) a pod ochrannou rukou Emila.

*„S větrem v zádech a s ohněm v rukou svých,
Zemi zapálíme a císaře zahubíme!“*

2. CHEI-PAI v čele s Míšou Válkovou (Matěj Modrý, Vojta Slabý, Jerry, Bersí a Eliška F.); hlavní patron Matěj.

*„Boha všech řek uctíváme,
všechny zmatky utopíme.
Přímou cestou k cíli jdem
a císaře zabijem!“*

3. ŠAO-CHAO v čele se Sárrou (Matouš Benda, Natan, Tomáš, Barča Macounová, Tonča); hlavní patron Samuel.

Pokřik již bohužel stihl upadnout v zapomnění...

4. JEN-TI v čele s Jendou (Albert, Tereška, Pavlík, Peroxidka, Chipsa, Prokop); hlavní patron Pája.

*„Když se Pája zasměje,
všechny nás tím zahřeje,*

*...
Všechny sluncem spálíme
a pak si zapálíme.“*

5. KUNG-KUNG v čele s Majdou Cis. (Matěj Slabý, Řízek, Klaris, Klárka Vošahlíková, Matouš Tomek); hlavní patron Potty

*„Vodní lidé Kung-kungové,
mají rádi všechno mokré.
Jakmile je něco suché,
tak to ihned namočí.“*

VIVAT LGS!!!

Je tomu ještě docela nedávno, co se 3 skupinky LGS vzájemně vsadily o to, která z nich jako první dosáhne předem vytyčených míst na světové mapě, a kdo bude mít to úžasné privilegium a získá fotografii své družiny z těchto míst. Pojdme se tedy vrátit na chvíli do teplých červencových dní a zavzpomínáme na to, jaké to bylo, když jsme ku příkladu dobývali nevyzpytatelnou horu Roraimu, nebo když jsme museli čelit nástrahám, které na nás připravila japonská posvátná hora Fudži.

Nebylo na našich poutích málo případů, kdy si s námi osud opravdu pořádně zahrával, ale nebyli bychom řádnými členy LGS, kdybychom všech vytyčených dvanácti destinací nedosáhli. Nedám vám to, a přeci jenom připomenu některé těžkosti, které nás potkaly. Například se nám povedl obdivu hodný čin, který se nepovede jen tak někomu - ve Venezu-

elské džungli u vodopádu Angel jsme přežili pád vzducholodi. Na vrchol hory Fudži jsme byli vpuštěni až po nesmírně náročném boji s mnichy kláštera Šao-lin. Navíc jsme poté museli kličkovat mezi padajícími balvany, jen zázrakem náš klub nezaznamenal žádné ztráty na životech našich členů (zato zrádci Šao-linští mniši tento fakt konstatovat nemohou, ti si to pěkně odsákali). V Machu Picchu jsme si naše životy zachránili jen díky svému kuchařskému umu, který jsme prokázali, a neskončili jsme tak na rožních kanibalistických ji-

hoamerických indiánů (je však více než pravděpodobné, že naopak domorodí indiáni přišli o spoustu svých členů právě kvůli pojídání námi připravených pokrmů). V Bruselu jsme zase byli okradeni a museli jsme se spolehnout pouze na své hlasivky a hbité prsty pobíhající po strunách kytar, aby nám vydělali nějaké peníze. U Abú Simbel jsme si museli prostřílet cestu davem teroristů. A to je jen malý zlomek toho, co jsme na naší pouti napříč snad všemi kontinenty (nepočítáme-li Antarktidu za svěťadíl) prožili. Navíc jsme všichni přežili.

A co se týče vítěze sázky, nejrozsáhlejší album s fotografiemi svých členů měla na konci tábora skupinka Matouše, druhé místo obsadila skupinka Oldy, a na krásné třetí místo ze tří dosáhla družinka Jendy. Na základě výsledků museli být rádcové dvou nejhorších skupin „popraveni“ rituálním způsobem - byla na ně házena syrová vejce, ze vzdálenosti pár desítek centimetrů. Jenda s Oldou se však k trestu postavili jako správní a řádní členové LGS a při vykonávaném aktu ani nehlesli.

VIVAT LGS!!!

Kuba

JAK SE SPALO V KLECI

Bylo 16. 7. 2011. Slavili jsme korunovaci císaře Čínské říše. Jedli jsme chutný pokrm zvaný puding. Po chvíli oslav nás (prince a princezny) zatkla císařova garda a odvedla před císaře, který byl v tu chvíli korunován. Na počest jeho korunovace byl spuštěn ohňostroj. Poté nás garda odvedla do vězení na náměstíčku. Byli jsme tím nemile překvapeni. Žalář byl velmi útulný a moderně zařízený. Měl tvar čtverce o rozměrech, o kterých se dočtete i s přesným obrázkem na konci tohoto článku.

Řekli jsme našim podprincům (jindy zvaným podrádcům), aby nám přinesli naše spací pytle a pro prince jménem Oldřich ještě igelit jako polštář. Po nějaké chvíli jsme všichni ulehli ke spánku.

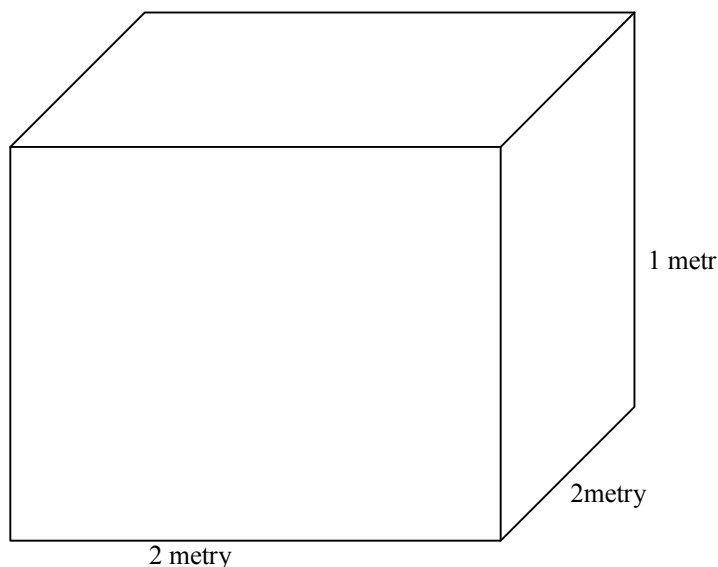
Úderem půlnoci začala po náměstíčku chodit hlídka, kterou naše vězení neznámo proč hodně zneklidňovalo, a proto nás neustále budila a dělala opravdu nesmyslné věci. Ještě tu noc se odehrála i spousta jiných zvláštnějších věcí, než to, že nás budila hlíd-

ka. To však oproti tomu, co nás ještě čekalo, bylo takzvané „šolichání“. Po další chvíli jsme zjistili, že jednomu z členů naší armády se udělalo nevolno natolik, že to jeho žaludek nevydržel a celou večeri vyvrátil zpět na zemský povrch. Čekali byste, že už nás nic horšího potakat nemohlo? To jste tedy na velikém omylu. Ta největší věc nás všechny teprve čekala. Nikdo to nečekal, ale přišlo to...PŘEPAD! Když se řekne slovo přepad, každý si představí zloděje v kuklách se samopaly v ruce, ale to jste na velikém omylu. Tento přepad se úplně lišil od ostatních přepadů. Byl to přepad vcelku dobře naplánovaný, ale naprosto pokažený, protože načasovat na stejnou dobu nejméně 50 budíků - chápu, že se aktéři tohoto akčního plánu mohli zmýlit.

No konečně! Hrůzostrašná noc je u konce a nás budí sladká Amelie. Poté následovala všemi očekávaná snídaně (jako obvykle chleba s marmeládou), které se nám moc nedostalo, protože vězení je prostě věže-

ní... Chvilé volna a nástup v krojích. My jsme samozřejmě svá těla do krojů oděli také, protože jsme přeci jenom podřadní členové našeho oddílu a nemůžeme si dovolit podkopávat autoritu Autoritám.

Vzhledem k tomu, že jsme se přehouppli do dalšího dne, nastal všemi oblíbený Návštěvní den. Při příchodu prvních rodičů jsme se z naší pasti všichni zdárně dostali a mohli se těšit z tašek plných buchet, na které čekaly naše vyhladovělé žaludky.

Majda & Jenda

TÁBOROVÉ STAVBY

ANEB JAK PŘÍŠTĚ LÉPE

Jakožto zkušený architekt s dlouholetou praxí a spoustou realizovaných návrhů jsem byl požádán o zhodnocení vašich táborových staveb a o radu, jak z nich příště udělat architektonické skvosty.

„Kaple horší než psí bouda...“

JÍDELNA

Té stavbě chyběla štáva. Obyčejná konstrukce s děravou plachtou, malými stoly a nestabilními lavicemi. Co víc dodat. Příští rok byste měli postavit stavbu z drátkobetonu, se střešními okny a proskleným vchodem. Na severní straně by stálo pódium pro divadelní představení a pod ním parket pro hodiny tance. Stoly s židlemi italského stylu by byly uspořádány okolo.

KUCHYŇ

Vy v tom opravdu vaříte? Doporučoval bych přízemní budovu volně navazující na předešlou stavbu taktéž z drátkobetonu. Do vybavení bych zahrnul linku s vestavěnou vanou, deskou, troubou a lednicí. Ona taková lednice je přeci jen lepší než barel v zemi. Také doporučuji zavést elektřinu.

VŮDCÁKY

Jistě dům na nožičkách je cool, ale je praktické si k němu postavit alespoň schody nebo výtah. Pro příště radím řadové domky z betonových prefabrikovaných dílů. Lpíte-li na výškových rozdílech budov, je možné sestupně ubírat patra.

STANY

Jak může někdo žít v garsonce dva krát dva metry, jde totálně mimo moje chápání. Nejlepším řešením je pěkný vysoký panelák z betonových panelů. Má několik předností: vejdete

se tam všichni i s plyšáky, má dlouhou trvanlivost a hlavně je to esteticky hodnotná stavba. Vzpomeňte jen na můj světoznámý panelák v Gottwaldově ulici. Je to ten šedivý.

LATRA

Co jsem mohl posoudit, pánská byla letos vcelku pohodlná, ale upřímně: do díry vykonávali svoji potřebu naposled neandrtálci. Doporučuji hygienické zařízení z autoklávovaného pórobetonu. Snad se vám tam vejde i vana nebo alespoň sprchový kout.

KAPLE

Ach jistě myšlenka byla určitě krásná, ale provedení vypadalo hůře než psí bouda. Buďte trošku kreativní a vybudujte kostel z betonu s rozptýlenou výztuží. Umožní vám stavět oblé tvary a věž se zvonící vyšší než to párátko, kterému jste říkali stožár. Ostatně by ho mohla příště nahradit, ať nejste ostatním pro smích.

MOST

Musím přiznat, že padací most má styl. Jen by to chtělo vylepšit zvedací mechanismus, vytvořit famózní vstupní bránu a celé to vyrobit z železobetonu.

Pevně doufám, že mé dobré rady profesionála si vezmete k srdci a příští rok budete mít místo dřevěných trosek betonový ráj. Mimochodem: beton je krásný a bohužel nedocenený materiál.

Váš Ing. Arch. Eduard ze Zemřelí

RECEPT

Táborové těstoviny (5 porcí)

Ingredience:

1 těstoviny
Omáčka: 400g kuřecích prsou
1 Brokolice
1 smetana
3 stroužky česneku
1 cibule
Sůl

Postup:

Nejprve dáme vařit těstoviny dle návodu.

Brokolici vložíme do horké vody a vaříme, dokud nebude dostatečně měkká. Poté ji přecedíme. Dále nakrájíme cibuli a kuřecí maso. Dáme smažit

cibuli a po chvíli přidáme i kuřecí maso. Smažíme, dokud maso není hotové. Přidáme smetanu, kterou necháme prohřát. Ochutíme rozmačkaným česnekem a solí. Nakonec přidáme kousky brokolice, které nesmí být příliš malé,

ale ani příliš velké, prostě tak akorát. Nyní můžeme pokrm podávat.

Přejeme dobrou chuť.

Iva & Potápka

Martin

© .eclídaN ěvarpýv ínčonáv an
.řpan íněvárpyv ohévodilešv mebo-
sůpž tadeřp ěnmejázv ej is ijučuro-
pod ,yknímopzv išjěnzarýv ěkajě
ned otnet an etám ežilkaP .taspan
cív cin židut měn o užůmen a ijuta-
mapen žij oh is otorp i a ýndun
uklecv lyb end hěbůrp išlaD ?en
atánz end ohévorobát margono-
mrah kašv ,eřečev a onlov ínbošo
olavodelsáN (?oj ež ,mýt resoöl net
kat es lavonemj) ulanesrA yrhorp
énputop ič udroker ohém ěntečv
,end ohícíjudelsán ykdelsýv ynhe-
šv ilisálhyv emsj žměn an ,putsán
ínrečev a abtildom alyb kap
,uokrečev ěnčidart es olačaZ .ned
jevotcut uklecv lyb ot kanij ,lakíř žij
mesj kaJ .ěnseřp tēdēv edub ot ětsij
,ubulknaf ohém z ohokēn etátpez es
žydk ela ,ijutamapen žij is lidoh
mesj kiloK .kínrap o avolsod droker
ývorobát lanokeřp mesj mýreťk
,sukop ýksřaksid ýntavchú žům nej
danS .lsenířpen ohénmanzýv cin
ýreťk ,mend mínłámron ěnlpú
udelhop ohém z lyb yburan neD

YBURAN NED

BÍLÝ LOS

Hra je určena pro: jednoho hráče

Věkové a další omezení: podmínkou účasti ve hře je splněná zkouška Tři orlí pera

Hrací pomůcky: plavky, pět sirek se škrátkem, nůž, píšťalka, hodinky

Hrací doba: 36 hodin

Hrací plocha: okolí tábořiště

Pravidla: Hráč je vypuštěn pouze v plavkách a se všemi určenými pomůckami na 36 hodin do přírody. Po tuto dobu nesmí být nikým viděn, nesmí používat žádné lidské výtvořky (kromě pomůček), například ani cesty, turistické značky apod. Vrátit se smí až po uplynulí hrací době.

Cíl hry: Cílem hry je přežít a zůstat neviděn.

Doporučená strategie: Před začátkem hrací doby je vhodné prozkoumat hrací plochu a vyhlídnout si možné úkryty. Také se doporučuje využít tepelné izolace suchého listí při výrobě primitivního lože. Zhotovit si na noc z klacků a jiných dostupných materiálů improvizovaný přístřešek je také dobrý nápad, zvláště pokud čekáte déšť. Déšť čekejte v každém případě.

Tipy a triky: Pokud se vám stane, že se při hraní začnete nudit, doporučujeme následující – hledání a vytáčení si klíšťat, meditace u tvorby mandal z přírodnin, učení se odhadování času, hledání hub a jiných lesních plodin, hloubání o životě a smrti při procházce krajinou, hledání a nošení dřeva na oheň,

zkoušení zapálení ohně nefunkčním škrátkem (zábava na několik hodin), pokus o vyřezání čehokoliv, stavění lepšího přístřešku, těšení se na kamarády v táboře.

Recenze hry: Hru jsem si letos zahrála a velmi mě překvapila, hra sama o sobě vlastně ani tolik ne, spíš jsem překvapila sama sebe. Nejprve když jsem zjistila, že jsem podcenila přípravu a odnesla si s sebou vyškrtané škrátko, takže mi sirky, sic pečlivě zabalené v listech olše, byly k ničemu. Pak mě překvapilo, že když má tělo víc problémů, řeší nejprve ty důležitější – celou dobu mi byla taková zima, že jsem si ani nevzpomněla, že bych měla mít také hlad a žízeň. Zprvu se mi zdála příliš dlouhá hrací doba, nicméně jsem zjistila, že se to přežít dá i bez nudy, člověk tak bloumá lesem a přemýšlí, která větev by se mu na co hodila a za jak dlouho že se to může vrátit. Také si bezvadně pročistíte hlavu a uvědomíte, jak máte kamarády, které jste nechali v táboře, hrozně rádi. Hru všem doporučuji, dostupná je na letním táboře Lumtura a u dobrých knihkupců.

Natálka

FOTBALOVÝ TURNAJ

Na letošním táboře se (jako téměř každý rok) odehrál fotbalový turnaj. Byly tři týmy, Arsenal, Chelsea a Panathinaikos. Systém turnaje byl: každý hraje s každým a odvěta. Aktivní byli nejen hráči, ale i fanoušci, takže to činilo pěknou atmosféru. Výkony hráčů se sice nemůžou srovnávat se světovými špičkami, ale je vidět, že si zakládáme na bratrské hře s účelem zahrát si a pobavit se. Nezna-

mená to ovšem, že by se na hřišti neobjevovali dobří hráči, ba naopak, byly vidět velice pěkné kousky od velice dobrých hráčů. Ale důležitější je to, že hráči, kteří doposud byli považováni za ne moc dobré, se velice zlepšovali a objevovali se v pěkných akcích, které někdy dokonce skončily i gólem. Oni to nebyli jenom hráči, ale i hráčky. Některé týmy nebyly ucelené a hostovali v nich slavní old-star

hráči. Letos bylo hřiště vybaveno nejen brankami, ale i rohovými praporky a už se v trávníku neobjevovaly díry. Turnaj vyhrála Chelsea, na druhém místě byl Panathinaikos a třetí Arsenal. Fotbalový zápas je jedno z nejlepších využití osobního volna.

Matouš

HONBA n°2

Letos jsem měl poprvé možnost si vyzkoušet, jaké je to čekat na stanovišti na honbě. Očekával jsem zhruba následující: Někdy po poledni budeme já, Šimon a Okáč zavezeni na stanoviště, kde se na chvíli usadíme, postupně k nám přijdou všechny skupinky, užijeme si plno srandy a zase pojedeme do tábora. Skutečnost nebyla tak ideální.

Až do příjezdu na stanoviště to celkem odpovídalo mým představám. Ale když k nám po necelých 2 hodinách stále nikdo nepřicházel, začalo to být divné. Přemýšleli jsme, jestli nečekáme na nějakém těžce nalezitelném místě. Seděli jsme téměř na silnici pod cedulí s názvem vesnice, do které se skupinky měly dostavit. V tom to tedy nebude. Tak proč k nám ještě nikdo nepřišel? Vyslali jsme Šimona na menší obchůzku. Prošel vesničku a zjistil, že 2 skupinky čekají asi jen 250 metrů od nás. Nevím, co jim v té době probíhalo hlavami. Možná něco jako: „Tak to ta-

dy zakempíme... Oni nás najdou, když budou chtít.“ A měli pravdu- našli jsme je. Vyřídili jsme s nimi potřebné technické záležitosti a poslali je na další stanoviště. Ještě než ty první 2 skupinky odešly, dorazila ještě třetí skupina. Zdálo se, že se co nevidět dočkáme i posledních dvou skupin a odjedeme odtamtud... Nedočkali. Uplynuly zhruba další 3 hodiny. Setmělo se, skupinky nikde a nám začala být zima. Jen v triku a kraťasech jsme pobíhali po silnici, abychom se zahřáli. Běh doplňovaly i všelijaké taneční kreace. Samotný běh totiž po chvíli omrzel. Ve 23:00 se navíc ve vesnici vypínaly lampy, takže i možnost čtení pod lampou se vytratila. V začínající zoufalosti jsme volali vedoucím, jestli by pro nás nemohli přijet. Dostali jsme uspokojivou odpověď. Za pár minut přijedou. Mezitím, téměř za zvuku fanfár, dorazily i poslední 2 skupinky. Bez zbytečného prodlení jsme je poslali na další stanoviště. „Tak a teď už jen počkat, než pro

chvíli ztrácí a nikam nevede. Okáč, z části pro svou obětavost a z části aby jim dokázal, že cesty většinou bezdůvodně nekončí, jde s nimi. Při dalším telefonátu vedoucím vysvětlíme situaci a postěžujeme si, že je nám zima. Odpovědí je nám jejich smích. Pravda, docela komická situace to je. Navíc když se zdejší obyvatelé pravděpodobně začínají

bát o své věci, nebo dokonce i životy. Nikdo jim to nemůže mít za zlé. Kdyby mi někdo celý den až do noci seděl za brankou u domu a koukal, jak běhám se sekačkou po zahradě, tak bych z toho asi taky neměl nejlepší pocit. Paní z nejbližšího baráku sebrala veškerou odvahu a šla se nás zeptat, co tu děláme. Zdálo se, že jsme ji naši odpovědi uklidnili. Ze samé radosti, že její život není v ohrožení, nám nabídla i něco k pití. Pak už naše utrpení netrvalo dlouho. Za několik minut nás konečně vyzvedli vedoucí. Zcela unavení a promrzlí, zato však velmi šťastní, že konečně sedíme v tom jejich zatraceném autě, jsme jeli zpět do tábora.

Marek B.

HONBA n°1

Zdravím všechny čtenáře tohoto periodika a doufám, že můj článek zaujme i redaktory. Honba začala normálně, David vystřelil nejkratší cestu a šlo se dál. První den byl bezproblémový. Druhý den mne naštválo, že jsme měli úkoly postavené na náhodě a díky tomu jsme se prošli trochu víc. Sokolnictví i cesta lodí byly super, a tudíž i poslední den se až na déšť taky povedl. Byla to asi nejlepší honba s vlčaty a světluškami a kupodivu až na moji blbost nebyly žádné zmatky. Chválím organizátory.

Olda

Action 7...

SVĚDECTVÍ Z PŘEPADU

Byl jsem požádán, abych se vyjádřil k přepadu, vykonanému našimi nepostradatelnými rovery. Jelikož jsem jeden z nich, povím vám, jak to probíhalo z mého pohledu.

Když jsme se vrátili do Prahy z báječného výletu na kolech, měli jsme zhruba 24 hodin na přípravu přepadu. Dopoledne jsme se sešli u jedné nejmenované Holešovické tržnice, abychom se vybavili na náš noční „Večírek“. Podařilo se nám nakoupit za rozumné ceny u obchodníka Phong Nguyen-lao. Poté jsme se zastavili v ArmyShopu pro nějaké výbušniny.

Pár hodin před osudným večerem jsme se „vylodili“ u kostela v Krásné Hoře, kde jsme vše pečlivě připravili. Když se čas nachýlil, vyrazili jsme k tábořišti. Několik metrů před ním jsme šli už neslyšně. Já, Marek

a Folly jsme se vydali sejmut hlídku. V trávě jsme se plazili asi půl hodiny, než jsme dorazili ke stanům. Tam jsme jen čekali na vhodnou chvíli (chybu hlídky). Po chvíli obcházení se hlídka zastavila před stany, mezi kterými jsme leželi, a začala si svítit baterkou. Marek neváhal a vrhl se na ni rychleji, než bys řekl Larionov. Ihned jí zakryl dutinu ústní a už jsme ji odnášeli. Bohužel stihla vyloudit vysoký tón, který zaslechl Pája za svého lehkého spánku. A tak vstal. Než stihl vylézt ze stanu a začít hlásit poplach, neváhal jsem a začal házet dělobuchy. Začalo být rušno, a tak jsem se vydal provést svůj úkol: Vykrást zásobák. Na náměstíčku byla panika, hluk a plno dýmu. Utíkal jsem přes něj za kuchyň. Supersilným kopem jsem vykopl dveře od zásobáku. Zavřel jsem za sebou a hledal něco, co

by mě potěšilo. Kromě čínských polévek, kečupu a koření jsem tam našel jen malou lahev RC-koly. Než jsem si ji stačil ukrýt do kalhot, začal se tam dobývat Martin a Matěj. Odolával jsem, ale přeci jen se jim podařilo mě vytáhnout. Říkali něco ve smyslu, že mě už chytili, ale co bych to byl za přepad, abych s tím skončil tak brzo. Sedl jsem si teda na zevlíčku a začal zapalovat megu. Než jsem ji zapálil, přiběhl ke mně Matěj a můj zapalovač značky ZIPPO mi z ruky vykopl. Mezitím se u kuchyně strhl urputný boj, byly slyšet strašlivé výkřiky (např. Svojsík!!). Neváhal jsem a šel jsem pomoci ostatním roverům. Po chvíli zápasení s vedoucími jsme zjistili, že to nemá cenu, když mají přesilu.

Zapískal se sraz a ...však to znáte, jak to končí.☺

Janek

V OHROŽENÍ

Nikdo není nad věcí. Všichni lidé na táboře mají strach. Světluškám se nestýská po rodičích, a přesto brečí. Vedoucí hrdinsky předstírají, že se nic neděje, snaží se smát, usmívat se a dělat legrácky, ale z jejich tváří je jasně čitelné zoufalství. Roveri předstírají spánek, ve skutečnosti se však bojí opustit své stany, mnoho z nich trpí nespavostí, a když už usnou, zdají se jim příšerné noční můry. Nad táborem se stahují mračna. Asi bude pořádná bouřka...

Zvedá se silný vítr. Stmívá se. Zhoršuje se viditelnost. Stožár se ohýbá v poryvech větru ze strany na stranu. Střecha jídelny se vzdouvá. Plachty nevypnutých stanů odlétávají. Blížící se bouřka však nikomu nedělá takové starosti. Z lesa se ozývá praskání větví a hukot. To ten les! Ten děsivý les! Nikdo si netroufá do něj vkročit. V lese žije cosi, co nahání všem strach. Nějaká nestvůra. Nikdo ji ještě nespátřil na vlastní oči, zanechává však po sobě viditelné stopy. A zanechává je naprosto všude. Zahřmělo...

Na travnatou zem náměstíčka dopadá první kapka. Následují další a další. Začalo vydatně pršet. Těžké kapky dopadají na plachty stanů. V táboře nikdo zmateně nepobíhá, nikdo si s nikým nepovídá. Všichni zarytě mlčí. Několik lidí se v tichosti modlí. Blesk na okamžik osvětlil šedou oblo-

hu. Ozval se děsivý hrom. Země se zatřásla.

Nestvůra se probudila k životu. Lidem nemůže ublížit, o tom ale nikdo z táborníků neví, a proto to na tábořišti vypadá zrovna tak, jak to vypadá. Stromy se však před nestvůrou právem třesou. Touží po útěku, ale utíkat nemohou, protože jsou to stromy. Chtějí být kdekoli jinde, v Dražiči, ve Smolově, ve Velběhách, na Madagaskaru nebo třeba v komunistické Číně, ale ne tady, v blízkosti jejich zkázy. Nestvůra si vybrala svou oběť. Strom, který byl nestvůrou vybrán, se naposledy zakymácel ve větru. Snad tím chtěl vyjádřit, jak je k němu svět nespravedlivý. Nestvůra začala obalovat strom bílou pavučinou, kolem celého kmene a kolem všech větví. Strom je odsouzen k zániku. Následuje další strom. A další. A další. Požirač stromů nebere zajatce a svou lepkavou pavučinou poznamenává celý les.

Bouřka odchází pryč a přichází hluboká noc. Na obloze vysvitl měsíc. Požirač stromů se nasytil a schoval se. Nastalo jítro. Po bouřce už ani památky. Budiček, rozcvíčka, snídaně, osobní volno a pak nástup. Tábor funguje bez obtíží, jako by se z předešlého strachu a zoufalství nějakým záhadným způsobem vyspal nebo vymodlil.

Hrstka skautů se odhodlala jít do lesa. Berou sekiry a vyrážejí. Po

několika hodinách se k úlevě všech táborníků vrací živí a zdraví. S nestvůrou se nepotkali, avšak na vlastní oči viděli, která zařadovala poslední noci. Své dojmy všem barvitě popisují a vyprávějí. Okolo takzvaného požirače stromů vzniká spousta mýtů a všelijakých teorií. V táboře se o ničem jiném nemluví. Každý je doslova fascinován, že se může takto z blízka setkat s takovým neuvěřitelným paranormálním fenoménem. Strach z požirače odezněl úplně a všichni s touto nespátitelnou potvorou postupem času spíš sympatizovali. Nakonec se většina táborníků shodla na tom, že někdo ty stromy jíst musí a že jsou vlastně přemnožené a dosti k ničemu.

Jen abyste si nemysleli, toto je převyprávění reálných událostí, které se vskutku toto léto udály, nejednalo se však o náš tábor. U nás požirač stromů způsobil daleko méně pozdvižení, než by si ve skutečnosti zasloužil. Málokdo si ho při vzpomínkách na letošní tábor vybaví. A to v blízkosti našeho tábořiště ůřadoval náramně! Proto Vás všechny vyzývám k tomu, abyste příští tábor věnovali tomuto fenoménu pozornost, neb si jí rozhodně zaslouží.

Lukáš

PŘEDSUDKY?!

Aneb prostá pravda o romských dětech!

ANNA POLÁŠKOVÁ, 4.C, říjen 2011

Ráno byl sraz v deset na kraji lesa. Středověcí čeští Páni (romské děti) šli zkontrolovat roznesené fámy o loupežnících, když v tom... „AAAAAAAAAAAA!“ vyběhli jsme s řevem a s klacky v ruce na cestu, dosud schováni za větvemi stromů. „Grošáky nebo život!“ křičel Vít v našem čele rádoby loupežníků na skupinku romských dětí, která zděšeně couvla. Do popředí malých Romů se však drala statná třináctiletá Veronika, celá oblečená v červené kombinéze s nespočtem bílých podélných pruhů, jakoby se řídila logem: „Čím více pruhů, tím víc Adidas“. „Nešahejte na ně! Já vám ukážu!“ křičela nebojácně s mírným přízvukem na naši strnulou skupinku loupežníků. Začala si vyhrnovat rukávy své červené mikiny a připravovat malé pěstičky jakoby k boji. Ostatní ji s křikem povzbuzovali, jejich vyděšení a strach byl ten tam. Klukům stojícím teď už vepředu vedle Veroniky zajiskřilo v očích. Děs v nich vystřídal hluboký pohled nenávisti, jenž jasně a stručně říkal, že je zle...

Nikdo nevěděl, jaké děti budou. Nikdo nevěděl, co nás vlastně čeká. Vydali jsme na tábor pro romské děti v Brtnici (nedaleko Jihlavy) plni očekávání. Jediné, co jsme věděli jistě, bylo, že nás čeká den strávený se skupinkou patnácti dětí ve věkovém rozmezí mezi sedmi a třinácti lety. Laicky řečeno: nebudou patřit k těm nejhodnějším. Bylo nám proto jasné, že máme dvě možnosti: zaujmout a poskytnout tak dětem možnost strávit jedinečný den, na který snad nikdy nezapomenou, nebo naopak nezaújmout a zklamat. Není to těžké, stačí málo a tyto děti už vám nedají další šanci. Teď jsme jim stáli tváří v tvář s tlukoucím srdcem. Zaskočení. TO jsme nečekali. Strana mince se obrátila a teď jsme to pro změnu byli my, kdo se dal na nenápadný ústup. Myslím, že jsme měli větší strach než oni sami ještě před pár vteřinami...

Jak jsme se k tomu dostali?

„Já vedu skupinu naprosto laxních a neotrsaných roverů,“ říká Vít Hájek. Student třetího ročníku religionistiky na Filozofické fakultě v Praze a zároveň vedoucí těchto roverů skautského oddílu Lumturo, který se potýkal s otázkou, kam vyrazit na pár dnů během letního tábora 2011. „Vyzkoušel jsem mnoho a mnoho programů a pak mě napadlo, uděláme nějaký dobrovolnictví. Tak jsme hledali a hledali a nic jsme nemohli najít, až pak mě teda napadl spásný nápad – „dělat nějaký Romy.“ Tak jsme rozhodili kontakty a já jsem pak náhodou napsal mail do romského muzea. No a domluvili jsme se, jak jsme se domluvili, a mělo to pokračování, jaký jsme zažili,“ vysvětluje Vít náš netradiční výlet na tábor romských dětí v Brtnici, organizovaný Muzeem romské kultury v Brně (MRK). Náš cíl byl prostý: připravit dětem program na jeden den jejich tábora.

Pozor na prudké pohyby!

Když jsme dostali v předvečer našeho setkání poslední instrukce, poněkud jsme zneklidněli: „Nedělat příliš prudké pohyby, děti by nemusely pochopit hru a začít se doopravdy bít. To oni umí,“ tlumočí nám Vít poselství telefonátu s Julií Svatoňovou, muzejní pedagogkou a vedoucí tábora. Ne, nepochybovali jsme o tom... Julie pracuje v Dětském muzejním volnočasovém klubu, který v MRK v Brně funguje od roku 2000. Zaměřuje se na romské děti žijící v bezprostředním okolí, především těm ze sociálně slabého a znevýhodněného prostředí. Cílem je motivovat děti k dalšímu vzdělání, rozvíjet jejich talenty a pomáhat je integrovat do společnosti. Financován je z grantů MŠMT a Roma education fund. Ateliér vedou dobrovolníci (vysokoškoláci), kteří zorganizovali i tento krátký (šestidenní) tábor, na který jsme se vydali.

Cesta k lepšímu soužití s romskou minoritou

„Každý den je jiný. Dělam pracovní programy, pracovní listy, moduly různých workshopů (jak vyučovat o romském holocaustu), spoustu vyučovacích programů pro děti ze škol...“ začíná výčet své pracovní náplně Julie, která vystudovala muzeologii a pedagogiku. „Do toho se starám o volnočasové aktivity v Muzeu, jezdím s dětmi na výlet, pořádám ten jejich tábor,“ pokračuje. „Zároveň to tak trochu obnáší i sociální práci, protože často jednáme s rodiči a pomáháme jim v jejich těžkých životních situacích. Takže třeba teďka mám schůzku na nějaké škole s maminkou a paní ředitelkou, takže je to opravdu hodně různorodé,“ shrnuje svou práci Julie. „Práce s romským etnikem je zábavná a přínosná,“ říká. „Muzeum je prostředím setkávání se s novými lidmi. Romové jsou upřímní a otevření. Tento

Veronika (ona dívka s velkou dávkou charisma)

způsob pohledu není určen každému, pokud se s nimi denně nevidá a není s nimi v užším kontaktu,“ vysvětluje Julie. „Je jakýmsi prostřed-

ním článkem, který umožňuje „bílým“ vyvrátit předsudky a přehnané úsudky získané z medií,“ doplňuje.

Vedle nedostatku času a příliš mnoha úkolů, jež jsou zřejmě již jen z předchozího výčtu, je problémem finanční stránka, limitující prostory a nezájem majority k zapojení se do různých aktivit a projektů, které jsou nabízeny pro romskou menšinu. „Eliminovali by se tím předsudky. Čím více se budeme setkávat s Romy a snažit se najít cestu, která by byla schůdná pro obě dvě strany, tím sami můžeme přispět k zlepšení současné situace,“ říká Julie.

„Pro Anička.“ Obrázek na památku „od Báry.“ (typické skloňování romských dětí)

Romsky typické manýry?

Zatímco my, jakožto loupežníci, jsme se po našem setkání s malými Romy (které nás, pravda, poněkud zaskočilo) postupně vzdalovali na svá, předem daná stanoviště, Vít neústupně mával holi a opakoval své: „My chceme grošáky!“. Malinká Bára, která si už sebevědomě utírala slzy z původního zděšení, opustila bezpečí úkrytu Verčiných zad, a s nově nabytým sebevědomím se jala, povzbuzena řevem kamarádů, typicky romsky vyjednávat a obchodovat: „Tady máte grošáky“, podávala Vítovi abs-

traktní peníze. Vzápětí však dodala: „Za to chci tvou hůl!“ a vytrhla ji Vítovi z ruky... Po domluvě jejich vedoucích se děti vydaly na tzv. Švédskou stezku, kterou jsme pro ně připravili. Děti se po skupinkách střídaly na našich stanovištích, kde plnily všelijaké úkoly, a tím dobývaly svůj (loupežníky obsazený) „hrádek“ zpět. Hrádek zpět získaly a my jim večer u táboráku vrátili i groše. Nebo spíš hrnec piškotů.

Rozdílní?

Malí Romové se během dne postupně „otrkali“, a my tak mohli hlouběji poznat a porozumět jejich „pravému já“.

Z nedůvěřivých

a ustrašených dětí se nakonec vyklubaly děti neuvěřitelně živé a zvědavé. Děti, které neustále vyžadovaly naši pozornost, neprestávaly se předvádět, a které si k nám během tak krátké doby stihly vytvořit jistý (řekla bych až silný) citový vztah. „Zaujalo mě, že mnohé děti vůbec nevěděly, co mají dělat, když jsme po nich chtěli odměňovat míry,“

vzpomíná Lucka, jedna z členek „laxních“ roverů. „Mnohdy nevěděly praktické věci, co my jsme v jejich věku asi věděli,“ vzápětí dodává. Za úkol tehdy měli odhadnout např. litr vody, najít metr dlouhý klacek aj. „Mnohé věci vůbec neznaly a byly úplně fascinované třeba i z hlemýžďe,“ pokračuje ve vzpomínání. Pravdou je, že když zjistily, že spíme na louce u lesa ve stanu, stali jsme se pro ně opravdovými loupežníky. Stany nikdy předtím neviděly a strach z lesa a přírody celkově byl obrovský. Pro nás až ohromující. Děti, které nám zpočátku nahnaly trochu strach, byly ve skutečnosti milé a hodné. „Všichni to byli bratránci a sestřenice a bylo jich tam asi třicet. To mě zaujalo,“ popisuje Lucka typicky rom-

skou „kmenovou rozvětvenost“. „Zdálá se mi otevřenější,“ srovnává je s těmi „bílými“ Lukáš, rovněž jeden z „neotrsaných“ roverů. Toník zas vzpomíná na jejich problémy s češtinou: „Ten kluk se mě zeptal: Kolik ti je let, pane?“ usmívá se Toník. Byly spontánní a daleko vděčnější než ty, které známe z našeho běžného okolí. „Cenily si, že jsme tam vůbec přijeli a měly radost z úplných maličkostí,“ pokyvuje hlavou Lucka. „Pořád jsou to děti, takže v podstatě ten rozdíl není zas až tak velký,“ odpovídá mi Julie na otázku, jaký je hlavní rozdíl v práci s „bílými“ a romskými dětmi. „Musíte se přizpůsobit poněkud odlišné mentalitě a počítat s tím, že ty děti jsou mnohonásobně živější, než jsou děti neromské. Což s sebou nese samozřejmě pozitiva i negativa. Pozitiva jsou v tom, že děti v podstatě nadšeně reagují prakticky na cokoli, ale negativa v tom, že je mnohem těžší udržet kázeň,“ pokračuje Julie. „Spontánnější, mnohem vděčnější... jsou pak ale na druhou stranu schopni člověka podrazit? Okrást...?“ narážím na jistý stereotyp, obrázek, který si „bílí“ (obecně vzato) vytvářejí o Romech. „To určitě ne! Nic takové se tady v životě nestalo,“ odpovídá razantně a sebejistě Julie. „Jde spíš o tu kázeň ve skupině. Ne o žádné takovéhle prohřešky.“

Paradox (iracionální strach)

Strach z klíšťat byl vrcholem všech možných obav. Děti žijící v romské čtvrti Brna mají minimální kontakt s přírodou, která pro ně představuje neznámo. Když volaly domů, vždy hlásily stav nalezených, lépe ale nenalezených klíšťat. Rodiče se o ně v tomto ohledu přehnaně strachovali. „Mají trochu jinak nastavená měřítka a bojí se věcí, které neznají,“ vysvětluje Julie. „Nebezpečí brněnských ulic

„Všichni to byli bratránci a sestřenice, a bylo jich tam asi třicet...“ (děti při hře)

v jejich (chudé - pozn. autora) čtvrti se ani zdaleka nevyrovnalo nebezpečí, které skrývá tajemný les. Důvod, proč mnozí rodiče své děti na tábor nepustili,“ doplňuje Eliška, vysokoškolačka a pomocnice na táboře. Nebyl to ale důvod jediný. Ekonomická stránka byla důvodem druhým. Svědčil o tom nízký rozpočet celého fungování tábora, který se odehrával na místní faře. Jak tento (náročný) tábor vůbec přišel na svět? „Už dřív jsme pořádali příměstský tábor na jeden den,“ začíná vysvětlovat jeho prvopočátek Julie. „Dítě je nucené přes den dodržovat dané limity, pravidla, a jakmile se vrátí večer domů a tam ty limity prostě nejsou, tak ono se vrátí zpátky do toho „normálu“. Takže vlastně začínáte každý den znovu a znovu. Z toho důvodu jsme se rozhodli udělat ten celotýdenní tábor, kdy se těm dětem nastaví limity hned na začátku a vy prostě neustále nebojujete znovu s tím prostředím, kde ty děti bydlí jakoby normálně. Změní prostředí, změní se podmínky a samozřejmě je potom lepší s těmi dětmi nějak systematictěji pracovat,“ říká Julie.

Nedostačující bylo ale také celkové vybavení dětí. „Ty děti nemají pláštěnky ani pevné boty, většinou jen jedny tepláky a vůbec strašně málo oblečení,“ popisuje Eliška. „Když přijdem z procházky, všechno to pak hned sušíme na topení,“ křičí rameny. Plátěné boty za odpoledne strávené venku v lese promokly hned, předešlou noc tam totiž pršelo.

Negativní následky

„Byla tam mizerná organizace a blbá domluva z naší i z jejich strany,“ vzpomíná Vít. „Ale bylo to hektický. V tom byl ten problém. Blbě se komunikovalo, protože tam bylo málo prostoru pro komunikaci,“ ličí atmosféru. „Děti tam pořád běhaly a nebyla žádná celková porada. Bylo to prostě takový rozplizlý i tím, že jsme tam narušili ten program, což bylo na jednu stranu chtěný, ale na druhou stranu to prostě mělo následky.“ Na otázku, zda jsme tím „podkopnutím - narušením autority“ naštváli tamější vedoucí, rozhodně nesouhlasí. „Bylo to pro ně jenom náročný. Ten večer tam také zkolaboval kluk, odnášeli jsme ho, volali jsme sanitku a tak dál. Všichni byli

urvaný a utahaný...,“ vysvětluje Vít. „Bylo to prima oživení, my jsme s tím počítali,“ potvrzuje Julie za vedoucí tábora. „Pro děcka určitě, oni na to rádi vzpomínají,“ končí Julie náš rozhovor.

Snad jsme uspěli

Když jsme se loučili, už byla tma. Seděli jsme kolem ohně, který způsobil velké pozdvižení a kde nám postupně těžkly na ramenu hlavičky unavených dětí. Předtím si ještě prošly stezku odvahy a stihly nás pevně a upřímně obejmout. „Přijďte někdy zas,“ řekly na rozloučenou...

I Vítovi se zarylo do paměti něco pozitivního: „Jak tam byli ty malí kluci a jak jste šli dolu vy roveři, kluci i holky. Marek Břichcín (jeden z roverů – edit. pozn.) a ostatní je házeli na ramena a nesli je a vy jste si s nima povídali. Drželi jste se za ruce a bylo to takový... (krátká odmlka) takový, jako že jsme šli po těch hrách domů a bylo to takový... (hledá slova) spojený no. To se mi moc líbilo,“ zakončuje Vít.

Na nádvoří fary. Šestidenní útočiště, na kterém nás romské děti naučily speciální hře „Bongo“.

Tato reportáž vznikla podle skutečné události, vymýšlela jsem si jenom trochu. Za rozhovor děkuji Vítu Hájkovi, Lucii Cisaríkové, Lukáši Kopřivovi, Antonínu Vydrovi a Julii Svatoňové, (vysokoškolačka Eliška je sice osobou skutečnou, rozhovor je ovšem vystavěn na základě mých silných vzpomínek, které mi tato událost zanechala). Děkuji jim za jejich laskavost a čas, jejich odpovědi jsem s jejich svolením odcitovalo „slovo od slova“ (a gramatické chyby pro autentičnost ponechala). Dále pak děkuji za fotky Julii Svatoňové, my sami jsme si fotoaparát zapomněli na našem vlastním táboře. Obrázek Anička jsem opravdu dostala, mám ho doma vystavený na nástěnce. Nakonec pak ještě musím zmínit jistou Bc. Veroniku Mesnerovou, DiS., která v roce 2009 napsala diplomovou magisterskou práci na téma „Multikulturní výchova a Muzeu romské kultury“, z které jsem si doplnila základní informace.

JIŽNÍMI ČECHAMI PO DVOU KOLECH

Hlavní nádraží, 6 hodin dvacet minut. Nádraží, kromě klasických obyvatelů pustoprázdné. Vtom se otevírají dveře, hlouček dobře vypadajících dívek a chlapců se svými vehikly vstupuje do rozsáhlé nádražní haly. Lístky nakoupeny a pak už jižním expresem přes rozlehlé prerie.

No dobrá, takhle dramatické to nebylo, ale tak nějak podobně. Vyjeli jsme zkrátka na kola. Kromě Špagáty jsme se zúčastnili této adrenalinové události všichni. S našimi skvělými vedoucími jsme putovali pěknou krajinou jižních Čech, sledovali panoramata plná rybníků, navštěvovali místní restauranty a snažili se přiblížit mentalitě místních obyvatel. Přespávali jsme vždy venku v oddílových stanech, připravovali si krmě na ohni, zažívali nevídané... Navštívili jsme hodnou babičku a hodného skautského dědečka jednoho z nás, kteří nám také nabídli azyl. Po-

slední den se část z nás rozhodla přenocovat v pochybném seníku na břehu rybníka. Naštěstí byla tma, takže jsme nejspíš nezaznamenali pár dalších znepokojujících událostí, které se staly. Každopádně jsme našli asi tucet mrtvolek napůl vykuchaných zajíců, další pytle se zvláštním obsahem a kromě toho začala silná bouřka. Blesky po celé obloze, přiválový déšť, padající stromy do rybníka... Celý seník byl samozřejmě železný a dost zvláštně konstruovaný, a jak jsme se ráno přesvědčili, postrádal alespoň náznaky hromosvodů. To jsme si mysleli, že nemůže být hůř. Hůř bylo, když jsme zjistili, že okolo budovy chodí zvláštní muž rusínského vzezření. Nakonec jsme se přesunuli do útrob stavení, jakési druhé místnosti. Lehli jsme si do asi metr širokých koryt a snažili se usnout. Hodně děsivá noc.

Všechno ale dobře dopadlo, a tak jsme si ráno dali ještě hezký sprint

do kostela a pak hurá na vlak. Tam jsme si stříhli pěkných osm hodiněk na nádraží ve Veselí nad Lužnicí a vezli se domů.

Dobrá rada na závěr: až se budete chystat také na kola, dobře si zkontrolujte technický stav svých dopravních prostředků. Nebo si alespoň zajistěte dostatečný počet náhradních dílů, duší, lepidel a podobně.

Toník

EXTRÉMNÍ FAKTOR

Když mi v polovině října na mou mailovou adresu přišla stručná zpráva „TOHLE NENÍ SPAM! TOHLE JE SERIÓZNÍ NABÍDKA! PŘIHLAŠ SE DO SOUTĚŽE, STAŇ SE SLAVNÝM A

VYHRAJ BRUTÁLNĚ HODNOTNÝ CENY!“, neváhal jsem ani vteřinku a celý mail jediným kliknutím přemístil do složky Spam a viry. O něco málo později jsem na oddílových stránkách našel pozvánku do soutěže Extreme-factor a rozhodl se přihlásit. Nedlouho poté jsem zjistil, že jsem přihlášku do soutěže už před pár dny smazal. Ale nevádl, vše se vyjasnilo, alespoň pro devět soutěžících, kteří se ve středu 26.10.

navečer začali postupně shlukovat před panelákem v Katovické ulici, marně hledající vchod s označením 409/9. První skupina dovnitř pronikla až poté, co v jednom z oken zahlédla mladíka,

připomínajícího nám dobře známého Matěje Macouna, který si (ó hrůzo) právě červeným lakem upravoval nehty svých pěstěných rukou. Dotčený se nám představil jako Luboš, přivítal nás v sídle firmy Lighthouse (čím jen byl ten název tak povědomý?) a seznámil nás s jejím vlastníkem Vladimírem Smirnovem, s nímž jsme vzápětí podepsali smlouvu o účasti v extrémní soutěži a také souhlas s jejími Pravidly. Ta si sice někteří z nás nechali stručně převyprávět či do nich letmo nahlédli, nikdo však je bohužel nečetl tak důkladně, že by prozíral a v poslední chvíli unikl z ďáblových osidel a spasil se odmítnutím účasti v tak pekelné soutěži.

Všechno však začínalo příjemně – omámeni bohatě nazdobenými jednohubkami a šumivým vínem jsme se nechali zbavit svých peněženek i mobilních telefonů a své propriety zůžili na pouhých 15 věcí (nepočítaje v to ovšem nezbytnosti jako spodní prádlo, deodorant či plavky). Zatímco první soutěžní skupina, sestávající z Tery, Aničky, Toníka a Synka asi hodinu rozpočítávala do skupiny potřebné

vybavení, druhá skupina, čítající Lúcu, Samuela a Páju dlouho hledala, čím by tak z klubovny střediska Stopaři doplnila svou výbavu na potřebných 15 věcí. Tato skupina se po přečtení pohádky rychle odebrala do říše snů, zatímco první skupina dlouho do noci řešila, kde leží Uppsala.

Budík nás nemilosrdně uvedl do reality extrémní soutěže před šestou hodinou ranní a instrukce nás poslaly před vstupní vchod ZOO ve Dvoře Králové. Finanční prostředky, které jsme dostali, však na takovou cestu nestačily. Cesty obou skupin se rozdělily v metru, kde druhá skupina, doplněná Rodrigem, stočila své kroky na autobusové nádraží Florenc a později na Černý Most, odkud dva členové pohodlně odjeli autobusem, zatímco druzí dva několik hodin marně stopovali u hradecké výpadevky (zastavil jim vlastně jenom Pupík, který je ale údajně odvezl jen 300 metrů opačným směrem). První skupina zjistila vlaky na Hlavním nádraží, pak se odebrala na Florenc, aby konečně opět na Hlaváku nasedla do rychlíku směr Hradec Králové. Potřebné chybějící finance získala nalezením dvacetikoruny a následným ostudným žebráním, které se ukázalo poměrně výnosným. Někteří členové však ztratili iluze o svém dobrem vzhledu a příjemném vystupování.

Po několika hodinách jsme se kupodivu všichni shledali na určeném místě – jako nejlepší prostředek se ukázal vlak, na druhém místě skončil autobus, na stopaře jsme kupodivu čekali asi jenom hodinu. Poté jsme, k nepokrytému zklamání řady soutěžících, odešli od brány královédvorské ZOO, aniž bychom jí prošli dovnitř. Další úkol nás čekal u nedalekého rybníka, na kterém právě Lubošek na člunu rozmísťoval několik balónků. Spolu s kameramanem Karlem pak moudře určili, že první musí balónky zlikvidovat skupina číslo dvě. Nezaujatý pozorovatel by tak po několika minutách mohl na hrázi chovného rybníka zpozorovat, jak se z lesa noří dvě šlachovité postavičky v plavkách. Členům první skupiny v tu chvíli zatrnulo, neboť rozpoznali, že chtějí-li uspět, budou rovněž muset ponořit svá vysportovaná těla do mrazivé nevábné páchnoucí vody.

A tak, poté co se z rybníka vynořila dvě zarudlá těla Páji a Samuela, Rodrigo vylezl ze svého nafukovacího člunku a Lúca přestala na hrázi zuřivě fandit, seřadila se na břehu pětice vyděšených soutěžících, kteří s odhodlaným výkřikem Uppsala (či Banzai) naskákali do vody, očekávajíc srdeční zástavu. Ta se nedostavila, přestože voda byla mnohem studenější, než většina z nás čekala. Nezbyvalo tedy než plavat a rozpohybovat ve studené vodě rychle tuhnoucí svalovou hmotu. Nasazení hraničící se sebeobětováním se ovšem vyplatilo a opět zvítězil tým číslo 1. Nezaujatý pozorovatel tak mohl na hrázi rybníka vidět celkem sedm zarudlých postavíček křečovitě pobíhajících po hrázi a utírajících se do triček, šátků a podobných svršků.

Další úkol, kterého jsme se teď všichni lehce obávali, nás zastihl na kopci Zvičina. Luboš obdařil první skupinu hromadou lan a ukázal na dvě břízy, mezi kterými měla proběhnout vzájemná výměna soutěžících, aniž by se přitom dotkli matičky země. Volbu těchto stromů se nám naštěstí podařilo mu vyvrátit, i tak jsme ovšem na jiných dvou stromech zápolili něco okolo hodiny a půl a končili jsme svůj úkol sice za tmy, ale nakonec úspěšně. Druhá skupina nastoupila k jeho splnění za světél vozu Škoda Forman vínové barvy a snad toto perfektní osvětlení dopomohlo této skupině, zároveň s dokonale promyšlenou taktikou, k vítěznému času, jenž byl oproti první skupině zhruba poloviční.

Lehce prokřehlí jsme se vydali na pochod padající nocí na další, zhruba 15 km vzdálené stanoviště, na kte-

rém nás čekal prostý a rychlý závod, v němž jeden člen skupiny dirigoval své oslepené soupeřníky. Druhá skupina rychle zvítězila a první skupina musela ze svého středu vyvrhnout jednoho člena, který opustil soutěž. Rozhodla se udržet navázaná přátelství a přenechat věc náhodě, jejíž obětí se stal soutěžící pan Antonín.

Všichni jsme se pak přesunuli do klubovny skautského střediska v Hořicích, kde někteří zemdleň padli a usnuli, zatímco jiní přišli na chuť dalšímu extrémnímu úkolu, spočívajícím v pojídání červů. V tomto úkolu opět zvítězila skupina číslo dvě (budiž jim to přáno) a odměnou jim byla výživná teplá večeře, která již žádný pochybný hmyz neobsahovala.

Ráno nás vzbudil údržbář Jirka, který chtěl v místnosti plné spících lidí začít cosi natírat. Aniž bychom posnádali, byli jsme Lubošem a Karlem postaveni před další úkol, který mohl vrátit do hry i vyrazeného pana Antonína. Byli jsme všichni uzavřeni do tmavé místnosti a očekávali hordy bílých myšek, které nás měly brzy zaplavit. Místo toho jsme se však z powerpointové prezentace dozvěděli, že firma Lighthouse zkrachovala a podle Pravidel soutěže jsme nyní je-

jím (jediným) majetkem. Ze zoufalství a deprese nás vytrhl dobrák Jirka, který nám tajně doručil v perníku zapečenou mapku a vzkaz, že máme vyrazit k Erbenovu dubu. Po útěku oknem jsme tak učinili a po kratším bloudění a dobromyslné navigaci jedné stařenky ke Krakonošovu dubu jsme na poetické místo poblíž hřbitova z Erbenovy hrůzyplné Svatební košile dorazili.

Z dálky už na nás svítila Jirkova žlutá helma a po obědě, který nám obstaral, nás tento zrzavý chlapík poslal na poměrně vzdálený hrad Rumburk, kde nás měla očekávat japonská spojka se zlodějskými zkušenostmi, která nám pomůže získat zpět naše nerozvázně podepsané smlouvy. Cestu jsme si poněkud urychlili použitím vlakové dopravy a na hrad Rumburk zahalený ml-

hou jsme dorazili takřka o dvě hodiny dříve než zmíněná spojka. Ale zahráli jsme se u ohně a po instrukcích od zkušeného chmatáka pana Bernarda jsme vyrazili hustou tmou do asi deset kilometrů vzdálené Levínské Olešnice, kde jsme byli opět nuceni čekat na instrukce, neboť ani kolemjdoucí Hagrid nebyl ve vší své mnohomluvnosti schopen nám nějaké poskytnout. Leč Jirka opět nezklamal a před místní hospodou nám zanechal vzkaz a podrobný plánek sídla firmy Lighthouse. Zkušený zlodějíček nám zase poradil, že nejlepší čas pro vloupání se do domu je po půl dvanácté, vyčkali jsme tedy a pak vyrazili. Plán byl jednoduchý – dámy hlídaly hlídače a každou chvíli nás sovím houkáním upozorňovaly na jejich pohyby po domě. Pan Antonín s panem Bernardem zatím vylezli po připraveném laně do prvního patra, kde sice našli hledanou skříň se smlouvami, nikoliv však koňský chomout, který měl ukrývat klíče. Po dlouhém prohledávání několika dalších chomoutů se je však podařilo najít, a to již naše loupežnická skupinka polehounku prchala ke kostelu, kde nevádně smlouvy spálila na popel.

Pak již proradná firma Lighthouse ztratila nad námi veškerou moc a nezbylo jí než nás na zbývajícím den a půl ubytovat v právě vyloupené chalupě, vrátit nám všechny naše věci, krmit nás vybranými jídly, bavit nás střelbou z luky, hrou frisbee a projekcí zábavných filmů. Dlužno dodat, že i během předchozího náročného putování jsme byli schopni se dobře zabavit, například oblíbenou hrou Kontakt, Městečko Palermo či Slovní kopaná, někteří pak našli zálibu v napodobování mluvy význačných sportovců Jardy Jágra a Slávka Řezáče a ta je bohužel během pobytu již neopustila, z čehož jsme byli všichni very hepy.

A protože každý správný příběh by měl obsahovat závěrečné ponaučení, budeme si pamatovat, že nemáme podepisovat pochybné smlouvy, aniž bychom detailně věděli, o co v nich běží. Taky budeme vědět, že většinou je rychlejší jet vlakem než stopem a že koncem října je voda v průměrném českém rybníku už fakt studená. A taky, že mazat pochybné emaily nemusí být vždycky správné, protože se tím člověk může připravit o řadu extrémních situací, které prověří jeho tělo i ducha a posunou ho zase něco výš (a někdy i o něco níž, že).

SVATOVÁCLAVSKÁ POUŤ V MLADÉ BOLESLAVI

Letos v září jsme byli požádáni panem arcibiskupem Dominikem Dukou, zda bychom se s naším skautským oddílem nemohli zúčastnit Svatováclavské pouti ve Staré Boleslavi. Proto se někteří jedinci našeho oddílu rozhodli na tuto akci vyrazit. Někteří se do Boleslavi vydali pěšky, ostatní tam jeli autobusem.

Náš úkol začal v úterý 27.9. večer, kdy jsme dělali špalír kněžím, kteří nesli ostatky sv. Václava do baziliky sv. Kosmy a Damiána. Potom jsme dostali instrukce, jak bude probíhat onen slavnostní den.

Ve středu 28.9. jsme vstávali brzy ráno, rozdělili si „hlídky“ a v určený čas jsme se po dvojicích měnili na čestné strážní v kryptě baziliky u ostatků. Během tří hodin se v kryptě odsloužily čtyři mše svaté a zavítalo tam nepřeberné množství poutníků z celé republiky. Před desátou hodinou jsme se odebrali na náměstí, kde jsme na začátku a na konci mše udržo-

vali uličku, aby mohl projít průvod v čele s D. Dukou. Po bohoslužbě jsme udělali společnou fotku s Euroskauty a s oddílem Jelenů z Břevnova, kteří také pomáhali s organizací poutě. Někteří z nás odjeli domů po poledni, ostatní ještě pomáhali s úklidem.

Myslím, že to byla vydařená akce, dobrá nová zkušenost. Děkuji všem zúčastněným (Terezce, Ivě, Majdě, Oldovi, Jendovi, Lukášovi, Albertovi, Okáčovi, Matějovi, Emilovi, Pájovi, Vítovi, Vojovi, Ondrovi a obzvláště Barče). A ti co se nezúčastnili, nemusí smutnit, protože jsme byli pochváleni a požádáni, zda bychom tuto službu za rok nezopakovali. Takže si to zapíšte do svých nových diářů, ať je nás co nejvíce ☺.

Helča

22nd WORLD SCOUT JAMBOREE

Toto léto jsem měl tu čest navštívit s Rodrigem jednu z největších skautských akcí na světě. Jak již z nadpisu vyplývá, jednalo se o Jamboree, celosvětové setkání skautů konající se jednou za čtyři roky. Letos se konalo na jihu Švédska u vesničky Rinkaby, a tak, místo toho, abych po táboře konečně uklidil krojovou košili do skříně, vydal jsem se spolu s dalšími pražskými účastníky na dalekou cestu, abych asi po pěti hodinách ve vlaku, dvou hodinách v autobuse, hodině v letadle, deseti hodinách na letišti v Malmö a dalších dvou hodinách v autobuse, stanul uprostřed rozlehlé louky poseté kravskými lejny a začal se stavbou podsadových stanů. Po náročné cestě a dvou probdělých nocích jsem za časného rána ulehl. Probudil jsem se do rostoucího města posetého mnohými tábory, které se mi stalo, stejně jako čtyřiceti tisícům dalším, přechodným a neobvyklým domovem. Mottem bylo „Simply scouting“ – prostě či jednoduše skauting, snad ne moc hluboké, avšak pravdivé a atmosféru vystihující slovní spojení. A v duchu „Simply scouting“ byl Jamboree vdechnut život a davy proudily jeho ulicemi jako krev žilami, ale každý krevní element byl svým způsobem unikátní, pomalu ztratil své antigeny, bez obav navazoval kontakty a objevoval, co to vlastně ten skauting ve světovém měřítku je. A nejen objevoval, ale i sám nabízel k objevení kupříkladu podsadový stan,

unikátní vynález, leč praktický, ve světě neužívaný, na Jamboree však hojně a s údivem navštěvovaný a chválený. Nabízet šlo i v rámci výměnného obchodu s předměty různého typu (od nášivek, šátků a triček po zapalovače) se skautskou tematikou. Mezi mé nejlepší úlovky patří třeba mikina izraelských skautů či tolik žádaný švýcarský šátek, později měněný pouze za kroj či větší kus oblečení. Na společné večeri s Trinidadě a s Guyanci či v rámci festivalu kultur jsme ochutnávali jídla z celého světa, při programu Camp in camp nás zase čekal dvoudenní pobyt v tradičním skandinávském skautském

táboře, obvykle jednotýdenním a obecně velmi pohodlném. Obvyklý program na Jamboree však byl hodně zaměřen na sebepoznávání, potom, co každé odpoledne skončil, mohl člověk objevovat neprozkoumaná zákoutí tábořiště, vyzkoušet mnohé atrakce či navštívit jeden z mnoha exponátů prezentujících jednotlivé země a skautské hnutí v nich.

Večer pak byl vyhrazen pobytu ve fodorhousech, nejen ve vídeňské kavárně či japonské čajovně, ale i v české hospodě či v holandském baru s bláznivou diskotékou. A tak ubíhaly dny za dnem, a nakonec sám švédský král odpočítal poslední vteřiny, město utichlo a postupně zmizelo, na louce se nyní asi pasou krávy, ale i když byl Jamboree konec, každý si z něj něco odnesl a ohromně si rozšířil obzor, co se skautingu týče. Pro nás z Prahy však skandinávský pobyt neskončil, na tři dny jsme se přesunuli do norského města Gjøvik, kde jsme, ubytováni ve skautských rodinách, objevovali krásu norské přírody a klid, který tato země nabízí. Poněkud neklidný, avšak také tradičně norský, byl sjezd olympijské bobové dráhy v Lilehammeru. Po rozloučení jsme časně ráno vyrazili na letiště, odlet byl provázen vytrvalým deštěm (taktéž typickým pro Norsko). Po příletu do Prahy jsme se unavení rozloučili a další den vyrazili pro změnu na evropský jih.

Účastníkem Jamboree se na krátkou dobu stal také Vít, děkuji mu za to, že nás přijel podpořit. Příští Jamboree se uskuteční v roce 2015 v Japonsku. Účast na Jamboree mohu doporučit, jedná se o cennou a ojedinělou zkušenost.

Okáč

JAMBOREE Z JINÉHO ÚHLU

Jistě to byly jedny z nejlepších letních prázdnin, které jsem kdy prožil. To by se ovšem dalo říct o více létech strávených ve skautském duchu, ale tohle bylo trochu jiné. Kromě tábora a dalších dílčích dobrodružství, většinou akademického ražení, jsem se po dvou letech odpočinku od cestování vydal na Jamboree do Švédska. Cíl byl jasný, sestával ze tří kroků. 'Plán A' cesta tam autostopem, na ní jsem se plánoval vyčerpat, zrelaxovat a 'promyslet' vše co ve mě z tábora zůstalo otevřené a nestrávené. Plán 'A' Zabral čtyři dny a byl živý, akční, chvílema drsný, dobrodružný, poučný, překvapující, někdy dlouhý a únavný. Prostě cesta tam stála za to. Na to navazoval 'Plán B' dostat se do tábora Jamboree. To byl trochu problém. Vojtěch Dabrowski mě strašil, že lístky už jsou vyprodané; že mě tam nepustí; pokud tam projdu na vlastní pěst, tak mě zavřou; že Švédové jsou drsní, pokud někdo poruší jejich pravidla... A poslední krok 'plán C' vrátit se do Prahy a co na Jamboree načerpám, předat našemu skautingu, bude-li co.

Bylo to dlouhé a intenzivní dobrodružství a rozepisovat se o něm by zabralo určitě, sice možná hubenou, ale knihu. Navíc nejsem žádné inspirované múzou políbené spisovatel, takže byste to stejně nečetli. Zkusím vám tedy vzdáleně zprostředkovat část z 'Plánu B'.

Po čtyřech dnech jsem se dostal k Jamboree, na samý jih Švédska 100km na V od Dánska, kde se 10 km od města Kristianstad vedle malé vesničky Rinkabi rozkládal asi 2km² velký (spíš obrovský) skautský giga-tábor. Když jsem dorazil k uvítacímu stanu, vylezla jedna nemilá paní (asi to nebyla skautka, protože vůbec nebyla v pohodě) a řekla mi, že mi lístek neprodá, že mají zavřeno, ať přijdu zítra a uvidí, že Jamboree se otvírá pro hosty od 09:00 do 17:00 a že už je po osmé večer, že si mám jít lehnout do lesa. A u toho dělala jakoby ztrápený obličej, že mě lituje (což jsem jí ani na okamžik neuvěřil). Usmál jsem se na ni, nebo jsem se o to pokusil (což zase ona pravděpodobně neuvěřila mně) a nakonec noc strávil pod starým slunečníkem, který jsem našel na nádraží v Kristianstadu (smutný bylo, že než jsem ho našel, tak jsem důkladně promokl, protože jsem svou bundu asi před dvěma dny zapomněl v autě jednoho ze svých řidičů blízko

Hamburku). Tedy dorazil jsem po čtyřech dnech do Švédska a teď hrozila reálná situace, že se zase budu muset otočit a jet domů, když jsem si představil jak se mi doma Ondřej, Pavel a Synek vysmějou, jímali mě děs.

Druhý den jsem měl štěstí, zastavili mi američtí skauti, kteří se vraceli zpět do tábora. Pět dobře naladěných hlavounů z US kontingentu, kteří mě, nevěda, že nemám vstupenku, provedli přes všechny důmyslné kontroly dovnitř; o tom, že mě provedou, jsem zase neměl do poslední chvíle tušení já. Došlo k zázračnému dvojímu zmatení, jehož výsledkem byla má přítomnost v táboře. Nikoho jsem nechtěl podvádět, ale každopádně jsem byl rád, že mě dovezli dovnitř a ne zase za tou babiznou, která seděla jako žába na prameni u vstupního stanu a lístek by mi určitě ze zlomyslnosti neprodala. (Abych uvedl věci na pravou míru, za všechny dny strávené v táboře jsem nakonec zaplatil)

Shodou okolností jsem se ocitl poněkud, pravda, ilegálně uvnitř největšího, nejlidnatějšího a nejbarevnějšího místa, které kdy skauti (alespoň za poslední čtyři roky) postavili. Prožíval jsem něco jako těžký globalizační šok. Na poměrně malém prostoru bylo postaveno na asi tři týdny stovky úplně gigantických, ohromných, velikých, velkých i docela malých plátěných stanů, ve kterých se jednotlivé země snažili prezentovat své kultury a svůj národní skauting. Chodil jsem od stanu ke stanu, všude bylo mraky lidí, bylo to mraveniště nebo spíš olbřimi termiště. Tisíce lidí, stovky krojů, každý měl na krku tři nebo čtyři šátky různých zemí jiných barev a vzorů. Američani nosí něco, co vypadá jako policejní uniforma, Poláci zase uniformu z Druhé světové, chodili tam Arabové v dlouhých bílých jilbách, podobní ropným šejkům; jiní muslimové byli zase černé pleti, byli tam Polotmaví Indové, charakteristickým způsobem opálení obyvatelé La-

tinské Ameriky; kyprá postarší paní z Colombie mezi stany vařila báječnou colombijskou kávu, za těch pět dní co jsem tam byl, jsem jí vypil litry a colombijský stan se stal mým třetím nejoblíbenějším místem. Jako v Jiřikově vidění jsem procházel mezi skrumáží lidu, nebo spíš něčím, co se věrně podobalo biblickému obrazu o zmatení jazyků. Potkával jsem pořád další a další typy lidí, Malajsané tam předváděli bojový tanec "Haku", Japonci, Číňané, rezaví Irové se svými čtyřlístky na šátcích, povědomé červené francouzské kroje a sem tam i nějaký český běžový s modro-červenobílým šátkem a výsměšnými, pro většinu světa nečitelnými, diakritickými písmeny š, č, ž, ř... Po asi hodině jsem urazil tak pětset metrů a dostal jsem se na místo, které se mi stalo po dalších pět dní druhým domovem a jeho obyvatelé druhou rodinou. Nakoukl jsem do jednoho ze stanů, ze kterého se ozýval povědomý zpěv, a byl jsem vtažen dovnitř. Všude ve stanu se mačkali lidé s malinkými čepičkami na hlavách, muži měli přes hlavu a ramena přehozený bílý plášť s modrými pruhy na okrajích s tránsně-

mi. Mladí muži i ženy mezi sebou mluvili zvláštním způsobem rytmizovanou řečí a podivně znějícími slovy a sem tam tím nejkrásnějším způsobem zachrchlali nějakou laryngálou. Tohle místo mi bylo příjemné, spadla ze mě únavy posledních dnů - byl jsem mezi svou nejoblíbenější mimo-křesťanskou náboženskou tradicí - mezi "Bené-jisrael", mezi Židy! Z jazyka jsem rozuměl každé desáté slovo a na mé vysvětlování, že nejsem žid, nebrali ohledy, vtiskli mě do lavice mezi další chlapy (skauty okolo 25 let), na hlavu mi narazili "ki-

pu" (tu legrační modlitební čepičku, jarmulku), do ruky mi dali "sidur" (modlitební knihu) v hebrejštině, naneštěstí s překladem, naneštěstí s francouzským. A protože byl zrovna šabat a stan, kde jsem seděl, byla improvizovaná synagoga, začala slavnostní šabatová bohoslužba. Snažil jsem se slabikovat, ale neměl jsem šanci, všichni měli, zdá se, kurz rychločtení a silně pospíchali, jeli jak nejrychleji mohli, četli tak trojnásobnou čtyřnásobnou rychlostí (což je u židů při liturgii normální). Byla to má první synagogální bohoslužba, kterou jsem zažil, byl jsem nadšený. Dal jsem se do řeči se sympatickým Michaellem, vlasatým Bejamou, krásnou židovkou Odilijí, Laurentem, Annou, Danielem a dalšími. Bohoslužba proběhla, šabat byl v plném proudu, židé se smáli, žertovali, čile se mezi sebou bavili, měli z toho větší radost, než jsme zvyklí my při slavení nedělí. Prostě šabat.

Příští dny jsem trávil systematickým prozkoumáváním tábořiště. Prohlídl jsem si pořádně náměstíčko pojmenované 'Faith and Believe' (něco jako 'víra a vyznání'), kde byly umístěny reprezentační a modlitební stany jednotlivých náboženských tradic a jejich denominací - muslimové se svou dlouhou stanovou mešitou. Křesťani katolíci, protestanti, pravoslavní, americká evangelikální hnutí, zastoupení měla i komunita z Taizé. Již zmínění židé. Buddhisti, hinduisti, Sikhové (ti byli skvělí, takoví usměvaví chlapíci s plnovousy a s turbany, trávil jsem tu hned po židech nejvíce času. Při svých večerních bohoslužbách rozdávali karambon a s tím nejstarším z nich se dalo po modlitbě skvěle rozmlouvat o sikhské filosofii). Skupinka francouzských židů, se kterými jsem se seznámil po pár dnech, mě začala brát na jejich ranní modlitby (velmi doporučuji někdy vidět židy s tality a modlitebními řemínky na čele a na paži jak se kolíbají se sidurem v ruce proti východu slunce, je to nezapomenutelný obraz). A nako-

nec mě pozvali i na své "košer" snídaně (nábožensky vyhovující jídlo), což spočívalo v sucharech s džemem, ale mě to bylo fuk, nikdy jsem předtím s židy košer nejedl, a když mě zvali, šel jsem rád. Byly to příjemné a plně strávené dny, které se dají sotva popsat.

Fascinující na Jamboree bylo, že jsme všichni, jinak cizí, cítili, že nějakým způsobem patříme k sobě, možná jsem se tam nechal unést a podlehl jsem atmosféře, ale na těch pár dní jsme byli společně (omluvte mě, ale nedá se to popsat jinak) bratři a sestry. Řečeno tady z Prahy při psaní článku do Lumturomagazeenu to zní naivně pateticky, ale tam byla taková silná přátelská nálada. Člověka to nutilo (nebo líp mě to nutilo) se víc smát na lidi okolo. Kontrastující srovnání pro mě bylo, když jsem odjížděl domů, za hranicema Jamboree jsem se zase ocitl v normálním světě, kde se musí dávat bacha, na nádraží mi nechtěli dát vodu, pán na trajektu byl naštvanej na celý svět a hlavně na mě, že jsem mu zasedl místo... Prostě Jamboree bylo takový zvláštní místo mimo čas, kolem kterého byla nafouknutá bublina se zvláštní atmosférou uvnitř.

Ale abych se jen nerozplýval, byly tam věci, ke kterým jsem kritický: perfektní moderní stany, všichni byli vystrojeni do skvělých barevných triček, cena 20 000 tisíc korun za účast, všechno bylo předem zajištěno, koncerty, diskuse, jídlo, nebylo možné setkat se s větším nepohodlím. Jenom takový skauting by se mi dlouho nelíbil. Na druhou stranu je pochopitelné, že na akci pro 39 000 skautů z celého světa se nedá očekávat spartánský duch skautského tábora. Myslím tedy, že je dobře, že má skauting oba póly, jak vysoký a komfortní a 'čistý', který se pořádá jednou za čtyři roky; tak normální a do jisté míry ten při kterém se 'ušpiníte' při práci, který je součástí našich celoročních aktivit při vedení a pořádání levných výprav do přírody jen v malých družinách.

Výhodou setkání takovéhoto rozměru byla jistě možnost vytvořit již zmíněné náměstíčko "Faith and Believe", které patřilo čistě náboženským tradicím (něco takového se nám na našem táboře asi nikdy nepovede:-), kde se mohli bok po boku setkávat, jen tak se bavit či diskutovat anebo se společně modlit ve světě často znepřátelená náboženství a národy. Židé vedle muslimů a křesťanů, sikhové společně s dalšími

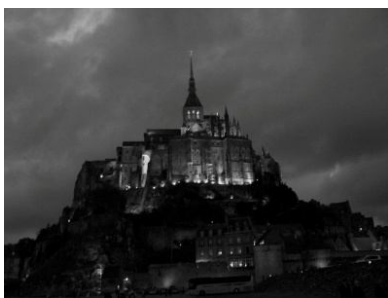
Indy. Anebo naše křesťanská tradice vnitřně bohatá a rozdělená na další menší křesťanské denominace a duchovní proudy, které se ne vždycky vzájemně snášejí.

Závěrem bych rád napsal poslední krátký příběh. Jeden večer jsem zašel do jednoho ze stovek mini táborů, které tvořili celé Jamboree, byli to shodou okolností Libanonci. Malí skautíci tam pobíhali mezi většími, kluci i holky, nakráčel jsem si to za jejich vedoucím a zeptal se, jestli si u nich můžu uvařit večeři, neviděl jsem teplý jídlo od odjezdu z Prahy a měl jsem na ty nalezený těstoviny, který jsem objevil za Jamboree supermarketem hroznou chuť. Ochotně mi půjčili svůj vařič, nabídli mi sýr, struhadlo i příbor. Když jsem tam tak seděl a futroval do sebe uvažené těstoviny 'Euroshoper', uvědomil jsem si, že mám na sobě své izraelské vojenské kalhoty, které často na výpravy nosím a že v zemi mých momentálních hostitelů byla před pár lety právě mezi Izraelem a Libanonom skutečná válka se skutečnými mrtvými. Z Prahy viděno jeden z konfliktů na Blízkém východě, který je díkybohu zatraceně daleko, ale tam mezi těma malýma skautíkama tyhle věci začaly vypadat v jiných souvislostech úplně jinak. Libanon je asi desetkrát menší země než Česká republika a dvě války s Izraelem za posledních deset let se jistě dotkly úplně všech kdo tam žijí, tedy určitě nějakým způsobem i těch dospělých a dětí, mezi kterými jsem v přátelském duchu jedl svou večeři. Nikdo si mých kalhot nevšiml a to bylo dobře, jiné jsem totiž s sebou neměl, ale na chvíli mi to ukázalo jinou tvář skautingu s jinou kvalitou a důležitostí. Neříkám, že se máme odteď účastnit všech multikulturních skautských srazů nasaďte si 'erasmácký úsměv' a jezdit místo na tábor na Šumavu do Afriky, ale tam na těch pár dní co jsme tam spolu všichni tráвили jsme mohli pozorovat velmi vzácnou a ojedinělou práci na budování společných mostů napříč nejrozličnějšími hranicemi - kulturními, náboženskými, rasovými, jazykovými, názorovými...

Plán 'A' i 'B' mám zdárně za sebou, zbývá domyslet a uskutečnit plán 'C'. A plán 'C' je pro mě zatím velká otázka a otázky vyžadují nasazení a otázky takovéhoto rozměru plně nasazení. Těším se s vámi všemi na jeho postupné naplňování na naší společné skautské cestě (za dospělosti).

Vít

CESTA OKOLO FRANCIE

Cíl pro naši letošní letní cestu jsme dlouho vybírali. Maroko, Portugalsko, Itálie, Balkán byly možnostmi, ale nakonec zvítězila Francie. Má se podařilo od táty půjčit skvělý Ford Turneo, který jsme měli v hledáčku již od tábora a jak se nakonec ukázalo, jednalo se o správnou volbu. S autem pro 9 lidí, starším než průměrný věk všech členů naší výpravy, nebyl v průběhu cesty žádný problém.

Podrobný plán cesty jsme domluvili na společné schůzce tři dny před odjezdem a bylo trochu překvapením, že na každý den připadala průměrně dvě historická města, 4 katedrály, 4 hrady, 8 okolních vesnic, 2 pláže a asi 300 km cesty autem... Jednou jedeme, tak to musíme stihnout a řidiči se mohou střídát, bylo obhajobou tohoto plánu.

Na cestu jsme vyrazili ve středu večer 3. 8. 2011 s pouhým hodinovým zpožděním, což, jak se nakonec ukázalo, nebylo pro naši cestu osudné. Do prvního cíle, Remeše, jsme dorazili okolo půl šesté ráno a všude bylo ještě zavřeno. Prohlídkou města jsme strávili přibližně hodinu a půl do otevření katedrály, do které jsme vešli jako první návštěvníci. První francouzská katedrála pro nás byla zážitkem, takže jsme se zdrželi ještě chvíli pozorováním oken od Chagalla a poté již vyrazili na Paříž. Po cestě jsme se nasnídali na odpočívadle a zjistili jsme, že ve Francii mají pro návštěvníky záchodů na pumpách připraveny voňavky - asi aby jim tam nesmrděli.

Paříž nám potvrdila, že průvodci nelžou. Dojet do centra v pracovní den je kvůli zácpám náročné a parkování je opravdu noční můrou (nejen řidičů). Nakonec jsme ale, přibližně po 2 hodinách hledání, našli příjemné místo na Montmartru, od kterého jsme to měli nedaleko na Sacre Coeur, kde jsme poobědvali. Pokud byste někdy viděli Má-

ju nebo Poty s namotanými bavlněnými provázky na ruce, tak už víte, že právě tady je koupili za 2 Eura. Paříž jsme dále proběhli v rychlém tempu, podívali jsme se na Louvre z venku, Iva s Poty tam vybrali 20 centů z kašny, zmokli jsme před Notre-Dame a prošli se okolo Eiffelovky až k Vítěznému oblouku. To už ale hodinky i nedostatek spánku volaly po odpočinku. První noc ve Francii jsme strávili na pozemku tajuplného šlechtice, který si opsal naši SPZ a měl pochybnosti o tom, zda dokážeme sníst veškeré jídlo (16 nožiček párků a 2 pytlíky bramborové kaše) v osmi lidech, nebo to ještě chceme rozdávat.

Naše cesta pokračovala dále směrem do Bretagne, zastavili jsme se v pár katedrálách, na hradě v Caen a prozkoumali pobřeží Normandie, kde došlo k vylodění v roce 1944 (Den D), což nám potvrdila i Ivou nalezená municie. Další den jsme navštívili Muzeum vylodění na známé Omaha Beach, do kterého američtí strážníci nepustili Synátora a Ivu s nožem a Poty bez bot. Nakonec ale všichni tři vyhověli americkým zákonům. Večer jsme poté strávili na Mont Saint Michel, jehož impozantní krása byla umocněna světelnými a zvukovými efekty, později také liduprázdnotou, kterou jsme si plně uvědomili až při klasickém půlhodinovém čekání na Máju a Ivu.

Nedělní ráno (7. 8.) jsme využili k návštěvě bohoslužby v nedalekém kostele. Protože ale byla francouzsky, tak si nejsme jisti, zda bylo vše v pořádku. Nedělní oběd jsme měli domluvený v kebab stánku uprostřed přístavního města St. Malo. Protože jsme ale dorazili dříve, měli jsme čas i na prozkoumání místních hradů a pláží. Také jsme konečně vyzkoušeli, že vjezdy na parkoviště s omezením 1,9 metru na výšku jsou trochu vyšší, takže jsme se tam natěsno vešli. Deštivé odpoledne jsme pak místo na pláži strávili ve středověkém Dinanu, kde jsme si

chvillemi díky množství miniaturních barevných domečků nebyli jisti, zda jsme ve skanzenu nebo běžném městě.

V pondělí měla Tera 21. narozeniny, takže už od rána byla dost napjatá atmosféra. Nejdřív jsme se nemohli rozhodnout, jestli budeme snídat na pláži nebo už v kempu, poté byl v plánu výlet po pobřeží blízko ostrova Brehat - vítr byl bohužel tak silný, že nejen tento plán znemožnil, ale i donutil Huga, aby poprvé představil svou hučku. V průběhu krátké procházky, kterou jsme nahradili výlet, byla Tera málem vhozena do vody. Poté jsme zamířili na dvouhvězdičkovou pláž (2 ze 3 možných), na které mnozí z nás poprvé spatřili lachtana v lidské podobě a Tera letěla do vody již doopravdy. Pak už nás čekala návštěva dvoupatrového mostu v Morlaix (Synátor ho označil za trapárnu) a první ochutnání Kouign Amann, sladké bretagské speciality.

V úterý proběhl náš druhý pokus o celodenní výlet, nesporně úspěšnější, protože jsme většinu dne strávili na nejzápadnějších útesech ve Francii. K celodennímu chození to však stále mělo daleko. Kromě nádherných výhledů z útesů, koupání v ledových, ale asi metr vysokých vlnách, a následném plážovém volejbalu, jsme navštívili trh, kde jsme zakoupili mušle a Iva se pokusila neúspěšně zachránit několik humrů před smrtí na pánvi. Navečer jsme se ještě podívali do Locronanu, historického města s atmosférou podkreslenou hrajícím harmonikářem (nebyl to Synek).

Středa byla dnem krizovým, proto jenom krátce. Došlo na několik hádek, kam pojedeme, byli jsme vyhozeni z kempu, protože jsme se moc dlouho rozhodovali, jestli tam přenocujeme, a večer vyhrál dívčí volejbalový tým nad pánským. Jinak to byl den, kdy jsme se přesouvali z Bretagne k La Ro-

chelle, kde jsme měli potkat Poty dlouhonožného bratra Kubu.

Další z vrcholů naší cesty byla čtvrtěční návštěva La Rochelle, přístavního města s pevností a výrazně teplejším podnebím, než na jaké jsme byli zvyklí z Bretagne. Nedalekou pevnost Boyard jsme sice přes výslovné přání několika

členů výpravy nenavštívili, ale Synátor ji alespoň vyfotil z jedné z věží pevnosti. V La Rochelle nás také uchvátil další z farmářských trhů, na kterém jsme nakoupili alespoň grilované krevety. Pak už jsme jen na chvíli navštívili přeplněnou pláž a těšili se za Kubou, který na nás čekal s připraveným grilováním v klášteře v Sablonceaux.

Poslední dny jsme již trávili v poklidnějším tempu. V pátek jsme dělali plážové radovánky na téměř opuštěném místě u oceánu, kde byly největší vlny za celý náš výlet. Odpoledne jsme byli provedeni po klášteře a zbytek dne strávili odpočinkem před cestou zpátky.

Přibližný plán naší cesty až do Sablonceaux naleznete zde: <http://tinyurl.com/d42joqo>

Cestu zpátky jsme začali v sobotu ráno, kdy jsme se ještě vydali do Cognacu, abychom ochutnali jednu místní specialitu a poté již vyrazili na cestu domů s úmyslem najít večer nějakou pěknou restauraci na závěrečnou večeři. Úkol jsme splnili nejméně na 100%. Navečeřeli jsme se v romantické restauraci v La Charité sur Loire se zábavným číšníkem, třemi chody, kulisou místní katedrály, před kterou hráli pouliční umělci divadlo a s vidinou spánku v křoví kousek od restaurace. Po krátkém spánku jsme v neděli ráno vyjeli směrem do Čech, abychom po cestě zjistili, že nekoupíme téměř žádné suvenýry, jelikož Francouzi v neděli nepracují.

Ondra

HOW I WENT TO THE U.S.A.

This year I got the opportunity to spend a few weeks in Baltimore, U.S.A. I didn't hesitate for even a minute and I don't regret, it was such a great experience. Of course I had known and read a lot about States before I came there, however, when I arrived, I was surprised, mostly agreeably surprised. The most astonishing things for me:

A) The size of everything: U.S.A. are a huge land so every single thing there is bigger than the same thing in old good Europe – cars, packages of food, schools, buildings...

B) The food: I have to admit that a real American hamburger is one of the best food I have ever tasted. Seriously.

C) The uniforms at schools: I really don't like the uniforms, it reminds me of a army, but there's nothing better

than when you wake up in the morning and you don't have to think about the

clothes even for a seconde. Seriously once more.

D) 'I love you!': When someone tells you this, it doesn't mean he loves you, actually it doesn't mean anything, someone, who said it, just didn't know

what to say or he just wanted to say something like: 'It isn't so bad, that I see you.'

E) The Starbucks: If you don't go there every morning, you don't live.

F) The Glee: If you don't watch it and you're a girl (or a blonde boy), you don't live.

G) The alcohol: The alcohol is something magic a nobody (at my age) knows how it virtually works. They considered me to be a prophet or an extraterrestrial.

Sometimes I felt like an idiot, sometimes I felt like a fool, but after all I had there a great time I learnt a lot and last but not least had so much fun.

Natálka

SÍDLO NEJEN PAPEŽŮ...

Docela maličké městečko na jihu Francie... Pupek křesťanského světa po sedm desetiletí druhého tisíciletí... Sídlo trupapežů... Město, do kterého neustále proudí nekonečné davy optimistických turistů. Snad pro ten slavný „pont“, na kterém

se tancuje (ovšem nikdo na něm - samo sebou - nikdy nikoho tancovat neviděl...). Domov Žabožroutů, který se po dobu jednoho školního roku stal mým domovem... Na deset měsíců vzdálena matičce vlasti přes více jak tisíc kilometrů... (napadlo-li by někdy někoho jmenovat francouzské národní sporty, pak rozhodně nesmí opomenout - vedle pojídání sýrů, žab a popíjení vína - Francouzi tak holdova-

né stávkování! V listopadu házeli vajíčka na naši školu. Logické, bojovali za své duchovy...)

Doba, která rozhodně nejde shrnout na pár řádků. Ne. Raději se s Vámi podělím o úryvky upřímných emailů patnáctileté dívky posílané směrem Matička vlast, které vše trefně vystihují... Když jsem si již tyto, časem zapomenuté, zprávy pročítala, musela jsem občas nevěřícně pozvednout koutky úst do širokého úsměvu.

Píše se 4. září 2010... Čtvrtý den přes tisíc kilometrů od matičky vlasti... První mail, kterým o sobě dávám vědět svým drahým...:

„Poněvadž poněkud neobvyklý francouzský zákon praví, že středa odpoledne je dnem odpočinku, kdy si máme odpočinout od té namáhavé školy, případně si zasportovat, máme v sobotu školu. I přesto, že je v této obrovité továrně na děti (cca 2000 ks) internet, všechny sociální stránky jsou blokovány, aby se nesnížil náš studijní výkon. Na internát musíme přijít do šesti, kdy se zavřou mříže celého vězení a nikoho už nepustí ven. Večerka je v deset...“

26. září 2010

„Původně jsem byla ve třídě taneční konzervatoři, pak ve třídě, kde jsem byla jediný běloch mezi gangem Arabů, kterých jsem se neskutečně bála. S větou "Je suis Tchèque" jsem se rozhodla dojít za ředitelem a porušit naši předchozí dohodu o přesunutí "definitif" do oné třídy Arabů, stvrzenou pevným stiskem ruky, a vyslovila jsem přání chodit do třídy se zaměřením „théâtre“. Nicméně ani věta "Je suis Tchèque", povětšinou vzbuzující respekt a prapodivnou úctu, či spíš slitování, které dělá divy, nyní nepomohla...“

(Hlidačka na internátě málem zešilela, když jsem jednou odešla do divadla... Volajíc všude, kde mohla, dokonce i mé famille d'accueil, došla k závěru, že Anna je blázen a patří k těm mnohým, kteří kdy utekli z internátu...)

Několikátého září...

„Asiatská rodinka kynoucí do sumo rozměrů je strašlivě moc milá...“ (Opravdu?)

6. prosince aneb „Mí milovaní, doufám, že se máte skvěle a užíváte si té snížkové kalamity, co tam máte... Já tu mám menší krizi a otevírám okýnko po okýnku mého roztomilého českého čokoládového adventního kalendáře.“ (Díky Helčo, Emile, Okáči a Pájo!)

„Začalo to moji Laosanskou rodinkou, od pohledu podivnou hned od začátku

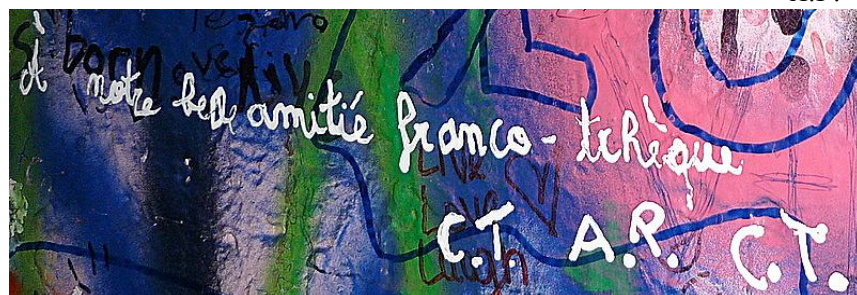
roku, ale silně pochybovat jsem začala až někdy v říjnu... Došel jim internet, který jsem jim nakonec zaplatila z mé kouzelné karty... Trošku mě zarazilo, když jsem se vracela (někdy kolem půl jedné hodiny ranní) domů, to velké množství nemalých švabů pobíhajících po celé kuchyni. Došlo mi, že tam chodí na ty smradlavoučké zbytky laosanských specialitek, které se nedaly jíst, a které tam ležely po dobu velkého množství dnů... (To proto jsme pak „doma“ dýchali plyn, snažíc se je sadisticky „vyplynovat.) Nejenže mě po každém vstupu do jejich koupelny obklopila nechutná vůně zatuchlých ručníků, povalujících se po zemi, ale co hůř, jednoho dne jsem málem umrzla pod sprškou naprosto ledové vody... Laosani se mi vysmáli, prý je odpojili od plynu, na který oni prostě neměli... Takže další sprchování bylo jak z dob, které nás už dávno opustily. S hrníčkem, kterým jsme se polévali ohřátou vodou z rychlovarné konvice...“ Následoval supr výlet do věznice v Montpellier a mnoho dalšího... „Tatínek“ Laosan nezaměstnan, líný do důchodu znovu pracovat. Raději „prý“ jezdil do vzdáleného Marseille hrát tenis, ale kdo by tomu věřil? Jejich hádky byly moc podezřelé... „Maminka“ se živila ubytováním pacientů z „nemocnice“. Podivný neschopný samostatného života, ale dostatečně schopný života mimo zdi nemocnice – jak až později jsem pochopila psychiatrické léčebny... To proto každou středu odpoledne, kdy měli procházky, chodila po Avignonu podivná individua... Potkávala jsem proto „doma“ dva metry a tři centimetry vysokého černocha, dokonale kopírujícího obraz opice. Po odmítnutí strašlivého schizofrenika, který se na mě celý víkend koukal, a kterého můj „bratr“ komentoval slovy, že na nás v noci přijde s nožem, ať si raději zavřu okenice..., přišla o práci i „maminka“. Starší bratr byl gambler se základním vzděláním, který snídal ve dvě odpoledne a večerel

v jednu ráno... Ale jinak opravdu moc „skvělá“ rodinka... Dokonce nás se Synkem odvezli autem do Lyonu na nádraží a nechali přespát u naprosto cizích lidí... I když jsme spíš plánovali jet vlakem a noc přečkat na letišti. No nebyli oni skvělí?

Nová návštěva ředitele... Načež se po škole objevily velké oranžové plakáty "Une Tchèque cherche une famille d'accueil". Elle l'a trouvée. Po tom, co měsíc trávila u svých kamarádů a podivné paní, kde se naučila prát prádlo jak mistr Been v prádelně na ulici... Mezitím jí však ještě místní gangsteři ukradli tašku: „...po deseti minutách strávených běháním po té betonové kostce jsem ji našla vyhozenou vedle schodů bez ipoda, karty na obědy a peněz v peněžence...“

Tady se mé zděšené maily zastavují a již vůbec nejsou tak zábavné... Asi proto, že jsem se tam měla neskutečně dobře, pochopila, že internát není takové vězení, našla si skvělou „rodinku“, která bydlela v „zámku“ za Avignonem s bazénem, čtyřmi tanečnicemi, jedním Němcem a ještě jejich vlastními dětmi... Akceptovala jsem tu jejich podivnou mentalitu (klišé praví, že čím více na jihu, tím více to silné sluníčko leze na mozek a lidi jsou více v pohodě (či jen „tupější“?). Avignon je na jihu dostatečně...). Naučila jsem se „nic nedělat“, mít dva týdny prázdnin po šesti týdnech „tvrdé“ školy, chodit po kavárnách, občas se proběhnout na ostůvek a přes řeku koukat na „Palais des papes“, zahrát si dvojručku na klavír s mou oblíbenou tanečnicí... O Velikonocích jsem objela půlku krásné Provence po mých kamarádech a v srpnu zas oni přijeli k nám do Prahy. Po dlouhém telefonátu u Lenonské zdi (kde jsme naše přátelství stvrdili nápisem) zjistili, že za 8 měsíců budou tetami. Když odjeli, přišla mi SMS: „Bude-li to holčička, pojmenujeme ji určitě Anna...“ Ten nápis tam ještě je, chodím ho kontrolovat...

A.P.

**„A notre bel amitié franco-tchèque!
C.T. A.P. C.T.“...**

LYRA

Jak někteří z vás ví, a někteří z vás neví, konečně jsem složila vůdcovské zkoušky - teda teď, když to píšu, ještě ne, ale až si to budete číst (jestli si to někdo budete číst), tak to snad už budu mít úspěšně za sebou. Nějaký ten čas jsem přemýšlela, jak vám onen kurz Lyra přiblížit, a nakonec jsem se rozhodla obrátit se na ostatní účastnice tohoto kurzu s otázkou: „Co se vám vybaví, když se řekne Lyra?“ (Jen ještě menší statistický údaj – ze 17 dotázaných mi odpovědělo 9, což je 52,9%.)

Tu jsou jejich odpovědi:

Terka: „Banda různorodých holek, co vytváří super skautský kurz.; **Magda:** „spousta skvělých nápadů (jak v programu, tak těch z oddílů, o kterých mluvíme)“; **Lenka** „neuvěřitelné divčí společenství, osobní vývoj, hvězdná obloha, koupání v potoce, vosy, Nížkovice, Věžnice, pec, originální čajové misky, čajovna, tee-pee, oheň, gazeli nohy - vlčí běh, výborné jídlo, rukodělky, tetris, mozaika (taková ta z těch sk. symbolů a patronů), lyři píseň, hymna skautek... a spousta dalších ☺“; **Terka:** „Se zvukem lyry se mé srdce

rozezní. Vzpomenu si na krásné chvíle, které jsme společně prožili na letním běhu i podzemním setkání. Vzpomenu si na všechny ženy, které vytvářely naši skvělou společnost. Vzpomenu si na zahajovací, ukončovací oheň a oheň pro bratry z Gongu. Vzpomenu si na osezený zadek a hlavu plnou nových nápadů a inspirací. Vzpomenu si na úžasnou kavárnu U Krásné lyry, vernisáž a ohňostroje. Vzpomenu si na starou pec. Vzpomenu si na postupně na spoustu věcí a ne všechny se dají popsat slovy. Prostě a jednoduše to bylo a ještě bude skvělé.“; **Džejna:** „přátelství, poznávání nových lidí, sdílení a naslouchání, pohoda, zážitky, spousta nápadů, Myslím si, že žádná z nás nelituje, že se přihlásila.“; **Terka:** „Nadmíru přátelská a trochu surreálná atmosféra. Po každém výjezdu opět nutno dopadnout na zem, zpět do reality. Cenná výměna zkušeností o vedení a fungování i nefungování oddílů. Kolektiv je dobřej babinec, smíšené zboží celé naší republiky. Jo a člověk úplně omládne, když zjistí, že jsou mladší i všechny instruktorky.“; **Liška:** „čistě ženské“; **Bára:** „banda fajn holek, první republika

(tvoje krásný šatky:), kavárny, brzké vstávání, otačený zadek, inspirace, reflexe, družinový pokec, fakt nabítej víkend“; **Kamča:** „Lyra mi připomene novou motivaci do činnosti, zastavení svého stálého spěchání, načerpání klidu a pohody.“

No, nevím, jestli jste si z té změti dokázali udělat obrázek o tom, jak to tam vlastně vypadalo, ale vězte, že nejste sami... Sama z toho mám takové rozporuplné pocity – na jednu stranu to bylo hrozně dlouhý, kdesi daleko, kam každá cesta trvala půl dne, brzké vstávání, spousta přednášek (i když občas i zajímavých), z kterých mě pak zadek bolel ještě měsíc (a to nepřeháním) a ne moc času udělat nebo promyslet něco pořádně. Ale na druhou stranu jsem tam poznala povětšinou normální a i docela sympatické lidi, některé vcelku podnětné a zajímavé věci a nápady, zjistila, jak to chodí v jiných oddílech a tak dále a tak dále. No, v konečném výsledku to zas tak špatný nebylo, ale jsem ráda, že to mám už za sebou – takže tak asi...

Tera

OBROK 2011

Poprvé jsem se o této akci dozvěděla už o rok a půl dříve na rádcovském kurzu. Vyprávěla nám o ní Oznam z jednoho pražského oddílu jako o úžasné akci, kde jistě najdeme spoustu nových skautských přátel obdobné věkové skupiny a zažijeme mnoho doposud nepoznaného. Celá akce pak v květnu letošního roku proběhla u moravského města Blanska a trvala pět dní.

Před odjezdem byla samozřejmě nutná jistá příprava, kterou jsme ale poněkud podcenili. Měli jsme v naší roverské skupině všichni společně vypracovat projekt o službě svému okolí. No společně jsme na tom moc nepracovali, neboť jsme nějak nenašli vhodný čas. Projekt o našem fotbalovém turnaji s romskou komunitou v žižkovské „kleci“ vytvořili nakonec jen Vít a Lukáš, a tím nám otevřeli dveře na Obrok 2011!

Do Blanska jsme dorazili po tříhodinovém drkocání se ve vlaku a čekal nás velmi dlouhý kopec k informačnímu stánku, kde nám přidělili místo pro naše dva stany. Čekalo nás oficiální zahájení a první krutě

mrazivá noc, kdy ani deky dostatečně nepomáhaly a při snídani byly veškeré stany pokryté vrstvou jinovatky. Každé ráno jsme se po společné rozcvičce v režii jednoho z roverských kmenů setkali na hromadném nástupu všech pěti set účastníků a za zpěvu junácké hymny

byla vztyčena vlajka. Program během všech dní byl nabitý – každý kmen předváděl nějakou svou originální aktivitu. Námi vybrané rugby nebylo zcela šťastně zvolené, a to se nám ještě více potvrdilo, když nás, rugbyové amatéry a začátečníky, navštívila i profesionální hráčka rugby. Nicméně jsme se mohli nechat např. pustit z kopce v bublinkové fólii, sjíždět po PET lah-

vích nebo přispět svým hudebním vystoupením do vysílání Obrok MTV.

Další dny jsme vypomáhali v lipové aleji, hráli jsme noční hru ve Stínadlech, navštívili jsme okolní památky a poučili jsme se na přednáškách.

Ted' ale k věcem, které mě zaujaly více. Především se mi líbila večerní možnost výběru programu. Mohli jsme jít do tančírny (to bylo ale divný) nebo si poslechnout koncert (venku ale byla zima) nebo jít do čajovny (tam bylo narváno), a tak jsme většinou skončili v jakémsi podniku, kde se krom fast foodových pokrmů točily i limonády Grena a Sylvana, za které jsme byli

(c) Šamot

schopni utratit asi nejvíc peněz. I přes mnohé technické obtíže jsme večer co večer mohli sledovat hokejové zápasy z právě probíhajícího MS v Bratislavě. Při každém vysílaném utkání se tak ješ-

tě více projevila naše vlastenecká povaha. Pak se mi také líbil večerní sestřih videí z právě končícího dne.

Avšak musím zmínit i věc, která mne naopak naprosto rozčílila -

polní sprchu. Za těch pět dní jsem neviděla jediného člověka, který by ji šel využít, neboť by ho před samotným sprchováním se čekalo hodinové nošení vody v pytlích do lesa, které jste na sebe pak mohli vítězoslavně svrhnout a umýt se. A tak jsme raději vlezli do chovného rybníka. Možná jsme pak sice nebyli čistší, ale alespoň jsme se tak cítili. No a to je asi jediný významnější zápor, který mi utkvěl v paměti natolik, že si ho i po půl roce stále dost živě vybavuji.

Až se budete příště rozhodovat, zda na Obrok vyrazit, pak vám dám alespoň pár rad. Zabalte si s sebou milion dek, abyste se trochu vyspali, naučte se skautskou hymnu, připravte si drobné na limonádu a snažte se poznat ty nové lidi, což jsem já nedělala, a tím jsem asi přišla o pravý smysl této akce.

Lúca

WESTERNOHE

V pátek brzy ráno vyrazím směr Hlavní nádraží. V napjatém očekávání událostí následujících dní nasedám s těmi, co na sraz dorazili do vlaku. Míříme na Mezinárodní setkání středoevropských křesťanských skautů. Po 11hodinové cestě a krátkém úseku pěšky dorážíme do tábora. Tady je pro nás přichystáno několik stanů, které se pro nás po následující 3 dny stávají domovem. V sobotu procházíme celé tábořiště, pozorujeme skauty z ostatních zemí, zkoušíme si jejich připravený program, sami jim náš předvádíme a pozorujeme, jak si s ním poradí. Večer nás čeká velké vaření pro celou českou sekci. V důsledku sdělení, že budeme mít možnost připravit večeři v normální kuchyni jsme zvolili českou klasiku - vepřo, knedlo, zelo. Bohužel, každý si pod pojmem normální kuchyň představí asi něco jiného. Měli jsme k dispozici 3plynové bomby, pár hrnců, misek a příborů. Ale myslím, že jsme si celkem obstojně poradili. Někteří strávníci

si přišli dokonce 3x přidat. Večer se scházíme u velikého podia, kde nás přivítá německá kapela s hity: „Sweet home Westernohe“...(případná podobnost s jakoukoli písní není náhodná), s klasickým německým: „disco pogo“, samozřejmě s textem: „Westernohe dinga dinga ding“. Po skončení vystoupení se všichni, stále ještě broukající si zmíněnou píseň odebíráme spát. V neděli nás přes den čeká stejný program, jako den předchozí, našťastí bez vaření a večer bez německého vystou-

pení, leč je pro nás přichystána společná mše, na které se sešlo asi 4000skautů a poté představování jednotlivých zemí připraveným představením. My jsme zvolili zpěv několika českých klasických písní s doprovodem Synkovy harmoniky, která sklídila největší aplaus. V pondělí už jen cesta na vlak, 11ti-hodinová jízda a návrat domů. Myslím, že se celý výlet povedl, počasí bylo pěkné a všichni, co jsme zde byli, budeme na tento zážitek dlouho vzpomínat.

ANKETA *byla poněkud nečitelná, leč přece....*

Nej. světluška: Elis
Nej. vlče: všichni
Nej. skautka: Míša
Nej. skaut: Pavlík, Matěj M.
Nej. rangers: Natálka, Mája
Nej. rover: Toník, Šimon, Jonatán (*to byl vedoucí chlapče... na rozdíl od našich relaxujících a sil nabírajících roverů řídil skvělou CTH...*)
Nej. hol. vedoucí: Andy
Nej. kl. vedoucí: Synek, Pája, Samuel, Martin, Matěj M.
Nej. program: vyrábění lodí
Nej. jídlo: Blbouni (ovocné knedlíky)
Tři slova při představě tábora 2011: Čína, generál, smrt
CTH 2012: Letopisy Narnie: Lev, Čarodějnice a skříň
MATOUŠ TOMEK

Nej. světluška: Bára Mac. + Chab.
Nej. vlče: Fajti (*asi moc neznám ty naše vlčata...*)
Nej. skautka: Sára
Nej. skaut: David Flekáč
Nej. vedoucí: Jonatán + Kuba
Jídlo: dokonalost...
Nej. program: paráda...
Tip na CTH: Válka s Mloky
ANNA C.

Nej. světluška: Chipsa, Bára Mac.
Nej. vlče: Geronino
Nej. skautka: všechny
Nej. skaut: Já, Matouš, Albert, David
Nej. roveři: všichni
Nej. vedoucí: Jony a Kuba

Nej. programy: LGS: vodopád, Angel, 7 boj, Tanec
Nej. jídlo: chleby (*opravdu...*)
CTH 2012: Jedno co, ale něco novodobého (sci-fi)

Iva, Majda C., Geri, Chipsa, Josefina, Honza.
Nugetky
Čína, rýže, čínská jídla
Japonsko (*musíme Tě zklamat, Japonko již bylo...*)
KLARIS

Nej. světluška: Brambora
Nej. vlče: Tomáš
Nej. skautka: Míša
Nej. skaut: Matouš
Nej. rangers: Josefina
Nej. rover: Rodrigo
Nej. vedoucí holek: Andy
Nej. vedoucí kluků: Jonatán
Nej. program: Makču Pikču

Nej. jídlo: oběd na návštěvák
Tři slova: Čína, generál, Vletice

CTH 2012: válka v Íráku

Nej. světluška: Bára Ch., Bára M., Klárka Válk.
Nej. vlče: Gery
Nej. skautka: všechny
Nej. skaut: Matěj M.
Nej. rangers: Anča
Nej. rover: Marek
Nej. vedoucí holek: Iva, Tera, Poty, Pála, Benjík
Nej. vedoucí kluků: Synátor
Nej. program: hrnčíři
Nej. jídlo: všechny
Tři slova: zábava, přátelé, modlitba (*nebo také molitan?*)
CTH 2012: ?

Nej. světluška: Elis
Nej. vlče: všichni
Nej. skautka: Sára
Nej. skaut: Pavlík, Matěj S.
Nej. rangers: Natálka, Mája
Nej. rover: Šimon, Toník, Jonatán
Nej. vedoucí holek: Andy
Nej. vedoucí kluků: všichni
Nej. program: příprava táboráku, stínové divadlo, vyrábění zbraní
Nej. jídlo: rohlíky s marmeládou
Tři slova: Čína, cisař, skupinky
CTH 2012: Havaj
TOMÁŠ BURIÁNEK

Nej. světluška: Já, Klárka Vál,
Nej. vlče: Jeromym
Nej. skautka: Míša
Nej. skaut: Pavlík, Matouš
Nej. rover: ~~Toník~~ všichni
Nej. vedoucí holek: Verča, Iva
Nej. vedoucí kluků: Jonatán, Vít
Nej. program: golf
Nej. jídlo: kuřecí prsty s kaší
Tři slova: táborák, nový lidi, Čína
CTH 2012: Holywood
TÓŇA H.

Nej. Action 7: Action 7
Nej. roveři (a zároveň oddílová rádci!): Action 7
Nej. rangers: všechny, které podporují Action 7
Nej. jídlo: to, které vypadá jako gulášek, blbouni (tentokrát jsem to bohužel neměl)
Nej. program: řízení kabrioletu, spánek
Věta: „It's fucking bullshit, man!“
CTH 2012: kačer Donald
Čaudy... LARIONOV

Nej. světluška: Chipsa, Bára Mac.
Nej. vlče: Matouš F., Prokop, Tom.
Nej. skautka: Majda, Míša
Nej. skaut: Michal, David, Mat. B.

Nej. rover = „Roveři jsou nejlepší!“
Nej. vedoucí: Anička, Kuba, Sam, Hugo...
Nej. program: CTH
Nej. jídlo: sýrové placky, řízky a medovník
Nej. pití: kafe, kofola, někdy i čaj...
Nejhnusnější jídlo: často stejný snídaneň, -> s marmeládou a šťvaly mě ty vosy v jídle
Tři slova: kamarádi, kmoška, plno stresu...
CTH 2012: Čína? Znova?
JONY

Nej. světluška: Mlíčňák
Nej. vlče: Jerry
Nej. skautka: Míša
Nej. skaut: Mírek Dušín
Nej. rangers: ~~ty co pr??~~
Nej. rover: Action 7
Nej. vedoucí holek: Iva ♥
Nej. vedoucí kluků: Synek, Vít
Nej. jídlo: pořádné biftek s HRA-NOLKAMA
Tři slova: Larionov, Dyk, ~~Josefo~~ Pe-Po
CTH 2012: Život není krásný
~~FOLÍK~~ FOLLY

Nej. světluška: Bára M.
Nej. vlče: Tomáš
Nej. skautka: Míša
Nej. skaut: Matěj Modrý
Nej. rangers: Anička
Nej. rover: Lukáš, Okáč
Nej. vedoucí holek: Iva
Nej. vedoucí kluků: Vít
Nej. program: tanec
Nej. jídlo: ~~řízky~~ řízky
Tři slova: náměstíčko, skauting, dobrá nálada
CTH 2012: Londýn 2000 – 2000 (*moudré*)

Iva, Honza, Míša, Špageta, Jerri, Chipsa, Toník, nugetky, latra, jídlo, stan, pralec
ELIS

Nej. světluška: /
Nej. vlče: Prokop
Nej. skautka: Míša
Nej. skaut: Matouš B.
Nej. rangers: všechny
Nej. rover: Aczion 7 (někteří jsou více nejlepší...)
Nej. vedoucí: Kuba
Nej. program: byl jediný takže je jasné že právě piknik
Nej. jídlo: špenát s masem a knedlíkem
Tři slova při: Sahara – odpočinek - přepad

Nárh na CTH 2012: hippies
LÚCA

Nej. světluška: Bára Mac. Bábovka,
Peroxidka
Nej. vlče: Geronimo ♥
Nej. skautka: kolegyně ze stanu
(OD8)
Nej. skaut: Fukáč, Míra, Bertík Očko,
Bendák
Nej. rangers: všichni
Nej. rover: všichni, ale Šimon nejvíc,
protože ho MoCinQy mRTě LoWis-
Kuju <3 :*
Nej. vedoucí holek: Potty, Natty, Ben-
jík, Tera, Turista, Lidový vypravěč,
Jack
Nej. vedoucí kluků:
Nej. program: !SPORTOVCI! (Ben-
jík)
Nej. jídlo: blbouni
Tři slova: „Ó Pane otevři mé rty“,
ODS, „Míša je čorka!“
CTH 2012: ? – fakt netuším

Nej. roveři: Action 7
Nej. rangers: všichni
Právě mě přestalo bavit psát, kdo je
nejlepší.
Jídlo: od zlatého mloka; popř. to, které
vařil Larionov (pandí hody)
Program: Aktivita se zbytkem roverů
a rangers
Slova: Larionov, Josefo, Hankielämä
CTH 2012: Rock'n'roll – jednotlivé
skupinky (Beatles, Rolling stones, Led
Zeppelin, Pink Floyd, Jimi Hendrix
Experience) soupeří v tom, kdo bude
mít největší úspěch na hudebním trhu.
(doprovázeno obrázkem hořící pandy,
který na internetu neexistuje...)
RODRIGO

Nej. program: střílení sobů
Nej. jídlo: panda nadívaná velrybí
šunkou
Tři slova: panda, hoří, zavybít
CTH 2012: lov pand
Nejlepší je Larionov
PANDOBIJEC

Nej. světluška: Elis
Nej. vlče: Prokop
Nej. skautka: Míša
Nej. skaut: David
Nej. rangers: Josefina
Nej. rover: Lukáš
Nej. vedoucí holek: Verča
Nej. vedoucí kluků: Synek
Nej. program: zmatené jazyky
Tři slova: císař – Čína – Hai-tei
CTH 2012: Búrské války
Britové!??
OLDA ŠTROS

Nejlepší světluška, vlče, skaut, skaut-
ka, vedoucí, rover, roverka...: všichni
jste nej! (horší...?)
Nej. jídlo: řízky s bramborama
Nej. program: sportovci...
Tři slova: Čína, smích, stany
CTH 2012 mě nenapadá

Nej. světluška: to nejde říct
Nej. vlče: Matouš F.
Nej. skautka: Majda C.
Nej. skaut: Matouš B.
Nej. rangers: Lúca, Anička
Nej. rover: Šimon, Toník
Nej. vedoucí: to taky nejde
Nej. program: soft, úsek CTH s cizími
jazyky
Nej. jídlo: všechno s brambor. Knedlí-
kem a hlavně špenát
Tři slova: pohoda jahoda, známka
punku
NATÁLKA
CTH 2012: Staré české báje a pověsti
(nejdříve jsem četla „ROVEŘI“...)

Nej. světluška: Peroxidka
Nej. vlče: Prokop
Nej. skautka: Míša
Nej. skaut: Nathan, Olda, Pavlík, Ma-
těj
Nej. rover: Sihoň
Nej. vedoucí: Syn, Vojena, Sam
Nej. program: honba (!!!)
Nej. jídlo: vepřo – knedlo – zelo
ČEŠTINÁŘ

Nej. světluška: Eliška
Nej. vlče: Tomáš
Nej. skautka: Míša
Nej. skaut: Albert
Nej. rangers: Anička
Nej. rover: Janek
Nej. vedoucí: Pája
Nej. program: doktoři
Nej. jídlo: čína
CTH 2012: posilovna
GERO

Nej. světluška: Peroxidka
Nej. vlče: NEEXISTUJE
Nej. skautka: Míša
Nej. skaut: Olda
Nej. rangers: Josefina
Nej. rover: Mrek
Nej. vedoucí holek: Mája, Natálka
Nej. vedoucí kluků: Pája, Synek
Nej. program: stavění zbraní a lodí
Nej. jídlo: blbouni
Tři slova: bláto, voda, práce
CTH 2012: Spáči
VOJTA SLABÝ

Nej. světluška: Barča
Nej. vlče: Prokop
Nej. skautka: Sára
Nej. skaut: - (asi také neexistuje...)
Nej. program: -

Tři slova: Čína, Úsek, Honba
CTH 2012: Španělsko
TERKA

Nej. světluška: Larionov
Nej. vlče: Larionov
Nej. skautka: Larionov
Nej. skaut: Larionov
Nej. rangers: všechny miluju
Nej. rover: Action 7
Nej. vedoucí: Larionov
Nej. program: Spánek
Nej. jídlo: gulášek U Zlatýho Mloka
Tři slova: Larionov, panda, párci

CTH 2012: Život
není krásný
JARDA MALÍK
(Promiňte za nedo-
konanost obrázku...)

Nej. světluška: Chipsa
Nej. vlče: Prokop
Nej. skautka: Majda C.
Nej. skaut: Olda
Nej. rangers: Cibule
Nej. rover: Rodrigo
Nej. vedoucí: Synátor
Nej. program: Chleba s máslem
Nej. jídlo: těstovinový salát
Tři slova: nepříš, autobus, vynálezy
CTH 2012: Chata v jezerní kotlině,
Hoši od Bobří řeky
PAVLÍK

Nej. světluška: Brambora, Peroxidka a
Chipsa
Nej. vlče: Jerry
Nej. skautka: Míša
Nej. jervi: /
Nej. rover: všichni
Nej. vedoucí: Benjík, Natálka, Tera,
Synek, Vít, Pája
Nej. vedoucí kluků:
Nej. jídlo: řízky s bramborama
Nej. program: všechny
Tři slova: čína, vítězství, zábava
CTH 2012: Egypt, Minojská civiliza-
ce
DAVID FLEK

Nej. světluška: Chipsa
Nej. vlče: Juerry
Nej. skautka: Majda, Sára
Nej. skaut: David
Nej. rangers: Cibule
Nej. rover: Šimon
Nej. vedoucí holek: Helča, Pála
Nej. vedoucí kluků: Martin, Matěj
Nej. program: Co slíbyla Natálka, va-
řící úsek
Nej. jídlo: čínská polévka
Tři slova: Hulky, rýže, Čína
CTH 2012:
BÁRA

Bára nejlepší světluška
Gerry vlče

JAN SYNEK (25)

(20. srpna 1986)

&

SYNÁTOR (od chvíle, kdy jako malý chlapec neprozřetelně prozradil, že ho tak nazývá jedna jeho spolužačka, se své přezdívky nezbavil. Rád za ni není, ale už si na ni, možná i někdy, zvykl...)

Bývalý hlavní vedoucí 378. oddílu (červenec 2006 - červenec 2011)

Harmonikář skupiny Ahmed má hlad

Hovoří: česky, anglicky, francouzsky a franglicky

Vystudoval:

Gymnázium Omská Praha, Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy obor historie, Université d'Avignon et des Pays du Vaucluse

Fandí týmu FC Žižkov

Oblíbená kniha:

"Мастер и Маргарита"

Oblíbený film:

Tenkrát na Západě

Motto: „Potíže body ve skautingu jsou od toho, aby se překonávaly...“

V PODSTATĚ ROZHOVOR S TAKOVÝM SCHIZOFRENNÍM JEDINCEM

Jedno deštivé odpoledne, prosinec 2011. Redaktoři Lumturomagazeenu se pro Vás sešli se dvěma stěžejními články 378. oddílu...

První silná vzpomínka z počátku působení v oddíle Lumturo není pro našeho novopečeného (*přesněji: pěti-měsíčního*) hlavního vůdce (*Pavla Karlovského*) zdaleka tak jasná: „To si musím trochu rozmyslet“, zní jeho odpověď. „Poprosím tady zatím Synátora, aby odpověděl“, dodává vzápětí. Ten jisto má: „Jednak ten zatuchlý žížkovský sklep, kde jsme měli tehdy klubovnu a kde mi byl představen vedoucí, který se jmenoval Jakub Suchel (*to je bývalý hlavní vedoucí, děti*) a nechal si říkat Bizon... (*následuje typické Autoritovo uchechtnutí...slyšíte to také?*) a vím, že jsem mu vykal a že asi na té první schůzce... Ty jo! Možná před tím byla ještě zahajovačka. (*Začíná být poněkud zmaten*). Takže možná jsem byl nejdřív na zahajovačce, teď už nevím...“, zasní se Synek. „Takhle to vypadá, když vypráví oldskaut...“, uštěpačně komentuje Pája zmatek čtvrtstoletí starého Synka, místo vyjádření zasloužené úcty...

Chytrý čtenář si jistě již spočítal (*i když neměl jak*), že je to již nějakých 16 let, co náš

„pomatený oldskaut“ působí v oddíle. Prý máme poděkovat jeho tatínkovi, který ho jednou v roce 1995 přivedl do klubovny v Žerotínově ulici. Za jeho nástupce pak můžeme poděkovat Jakubu Suchelovi, který Páju o tři roky později (v roce 1998) zlákal po ministrantské schůzce. Ještě snad prozradím, že Pája si na svůj silný zážitek přeci jen brzy rozpomněl...: „Hned na první schůzce se na mě jedno kolo nedostal papírek, a já se rozbrečel“, svěčuje se Pája. (*Brečí. Po tom, co poprosil Synátora, aby mu dal ránu pěstí*).

Jan Synek před pěti měsíci opustil roli hlavního vedoucího 378. oddílu. Podle něj došlo k určitému souznění, které pak vykrytalizovalo k předání žezla již zmíněnému Pavlu Karlovskému...

Jak hodnotíš svou dobu 5tiletého „působení“?

S: „Maximálně pozitivně. V mém životě byla velmi významná a možná zatím rozhodující a...“ (*hledá správná slova, která nenachází a dále jen bručí*).

Lituješ toho?

„NE! (*zdešeně*). NE! (*už poněkud sebejistěji*). Samozřejmě, člověku to do jisté míry líto je, zároveň jsem v sobě zatím nenašel tolik odvahy, abych se od oddílu odstříhl natolik, aby mi to nějakým způsobem líto bylo. Ale mmmmm...(*mlask...*), nevím. Musím říct, že jsem čekal, že tam bude nějaká lítost a nostalgie, a že se mi ten oddíl nebude chtít předat a že jsem si to myslel ještě poměrně nedávno. Ale vlastně ve výsledku musím říct, že jsem s tím zas takový vnitřní problém neměl.“ (*S upřeným pohledem na zeď zamyšleně míchá svou horkou hrušku a přemítá, kolikrát by nám ještě mohl říct frázi „musím říct, že...“*).

Dal bys, Synku, Pájovi nějaké rady?

S: „Ani ne, Pája žádné nepotřebuje. A pokud je potřebuje, poradím mu, ať jde za někým jiným.“

Jaký je recept pro ty, kteří by jednou chtěli spočinout na nejvyšším vrcholu oddílové pyramidy?

S: „Být nejlepším táborníkem, jednou v mém případě, minimálně třikrát v Pájově případě. Muhehe (*smích*). Ale nejdůležitější je ten tah na branku. Jo, od první chvíle vědět, co v tom oddíle chcete a jít za tím. Myslím, že já i Pája jsme od prvních momentů věděli, kam směřujeme, a že ta hlavní funkce je určena pro nás...Dělali jsme pro to maximum.“

P: „Já s tímto názorem úplně nesouhlasím.“

PAVEL KARLOVSKÝ

(22)

(1. ledna 1989)

Hlavním vedoucím 378. oddílu od 22. 7. 2011

Tíhu zodpovědnosti pociťuje: nyní musí řešit problémy, které dříve nemusel

Letošním rokem studuje magisterské studium na Fakultě elektrotechniky (ČVUT)

Ridič vínové červeného formana

Bude prodavačem párků - které sám navrhne - na Václavském náměstí (Praha)

Odmítl rozebírat obtížné body svého života v tomto „plátku“... Koho by to přeci jen zajímalo, může za ním kdykoli přijít. „Jak se domluvíme, tak to může být“, vzkazuje svým fanouškům...

Email: pavel.kar

Tel. číslo: 776 28

V případě zájmu, po osobní dohodě...

S: „Co blbneš?“

P: „Já jsem od začátku takovéhle ambice rozhodně neměl. Doteďka si nejsem jist, zda to bylo správné rozhodnutí od Synátora, ale budu se snažit, abych ho nezklamal.“

Co se vám asociuje při slově „Lumturo“?

P: „Přátelé, spousta dobrodružství a legrace, neobvyklé zážitky...“

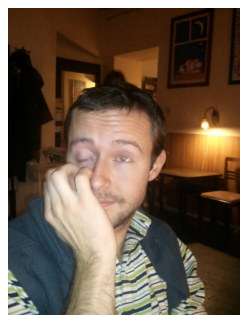
S: „To máš takhle bohaté asociace jo...? To já, když se řekne Lumturo, tak si představím logo na webových stránkách.“

Co byste si přáli vzkázat našim čtenářům?

S: „Nebojte se vést oddíl, stát se vedoucím, ať už hlavním, nebo normálním. Více si věřte, více se nadchněte pracovat s mladšími dětmi, protože to je zkušenost, která vám dá mnohem víc, než kolik vy budete muset dát ze sebe sami. A taky uklízejte v klubovně a neničte vybavení.“

P: „Já asi souhlasím se Synátorem. Jo, rád bych vám vzkázal také todlecto.“

Děkuji za rozhovor.

S: „Nashledanou.“

P: „Ahoj!“

Třeba to budeš právě Ty, milý čtenáři, kdo si jednou v budoucnu bude moci potřást rukou s těmito dvěma Autoritami, jako sobě rovnými... Stačí si více věřit, nemít strach a stát se nejlepším táborníkem. Nepropadej panice, Pája si ještě „stále“ svého následovníka nevyhlídl...

Naše dvě velké hlavy alias Pája & Synek...

A ještě poselství na závěr...

P: „To byly (a budou) pěkné roky v tom našem oddíle!“

S: „Počkej, to jsem přece měl říct já!“ (vystresovaně...)

P: „Tak to přece řekni!“ (Pája soucitný)

S: „To je konec!“ (Začíná natahovat. Asi tak, jako Pája tenkrát na první schůzce)...

S: „Většinu těch plků, co jsme tady naplácali, tam vůbec nesmíš dát!“ (S nádechem vysoké autority, však Vy to znáte...).

Promiň, bylo to marné. Doufám, že mi dáš za pravdu a nebudeš toto považovat za podraz. Byla by totiž přeci jen škoda ochudit čtenáře našeho „plátku“ o doposud nevyrčené pravdy světa...

Rozhovor s Janem Synkem a Pavlem Karlovským (ze dne 5. 12. 2011) jsem exkluzivně pro Vás přepsala z pracovního diktafonu s veškerými autorskými právy a svoleními.

A.P.

Slavnostní předání oné „tíhy zodpovědnosti“ u závěrečného táboráku...

STRÁNKA PLNÁ ZÁBAVY...

- Natálka si pro Vás připravila geniální **OSMISMĚRKU**...:

T	B	J	O	U	Y	T	T	O	P
A	Š	Ď	A	A	B	U	K	P	A
B	A	A	N	N	A	E	M	I	L
O	K	O	Ř	D	N	I	T	L	I
R	A	D	Y	Y	O	I	I	E	C
V	L	A	S	P	O	D	V	P	K
O	R	T	Y	P	A	K	V	A	A
L	I	N	E	E	O	P	I	S	J
N	O	M	A	R	T	I	N	L	A
J	A	R	K	A	A	J	A	P	M

Najdi jména těchto vedoucích: Synek, Tera, Pája, Emil, Palička, Iva, Kuba, Andy, Jony, Martin, Potty, Mája, Vít, Anna, Jan

Najdi tato tábornická slova: tábor, krokve, rady

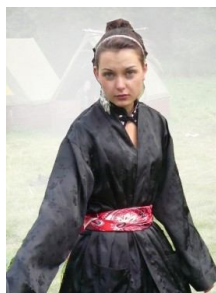
Najdi tyto indiánské přezdívký: Oko, Šakal, Vlas

Najdi tuto indiánskou aktivitu: lov

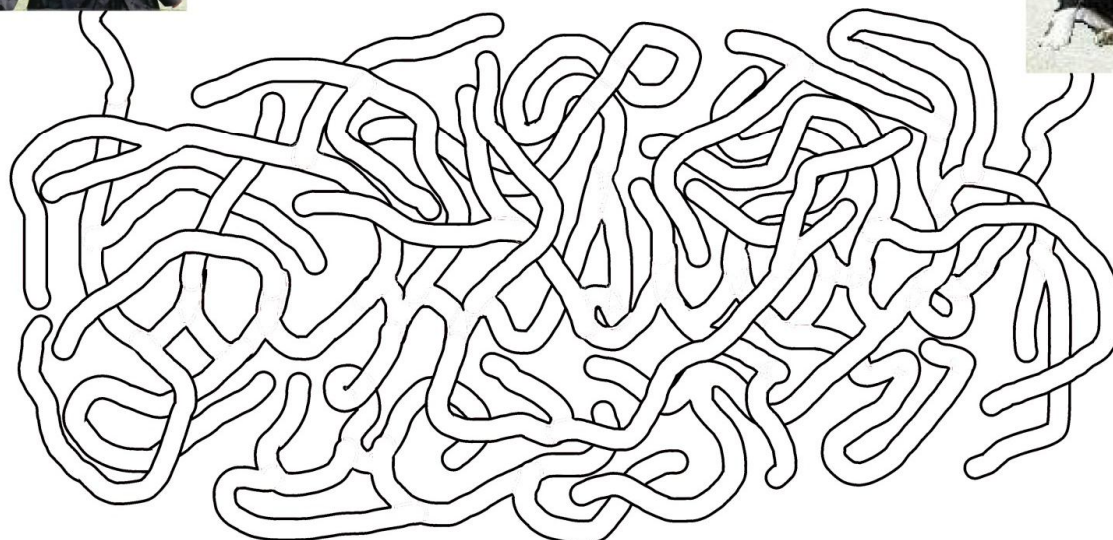
Najdi jméno skautské maminky: Jarka

Dále najdi tyto slova, která s ničím nesouvisí: Line, mlíko, opis, apel, lid, typ, ano, jo

- Pája zas geniální **BLUDIŠTĚ**... Ale pozor! Až ho vyluštíte, tak si pořádně prohlédněte cestu, kdy jste došli do cíle. Není v tom schováno ještě něco víc?! (Na podrobnosti se ptejte Páji...)

*Ale ne, Ivě se zatoulala Boninka,
kdo ji pomůže najít pejska?*

!!! SOUTĚŽ !!!

O nejoriginálnější příspěvek do bublin... O čem asi můžou snít?

Vaše odpovědi odevzdávejte během Nadílky Lukášovi nebo Anče. Do konce prosince 2011 je pak odesílejte na: lumturomagazeen@gmail.com

TRAPNÉ BÍLÉ MÍSTO NAHRAZUJÍCÍ TRAPNÉ TICHŮ

Přesto nám jistě dáte za pravdu, že má hned několik funkcí. Můžete si zde např. kreslit... Vlastně vyhlašujeme **SOUTĚŽ n°2** o to, kdo nalezne nejvíce možných využití... Pravidla jsou stejná jako u soutěže n°1 – tudíž nejpozději do **konce prosince!!!**

FANTOM

Zde měl být nejúžasnější článek určený pro lumturomagazeen všech dob. Místo toho vám však budu muset vyprávět příběh, proč tady nakonec takový článek není. Mělo by se jednat o příběh vskutku kvalitní – napsal ho sám život, došlo k mnoha nečekaným dějovým zvratům, na závěr si z příběhu vezmete ponaučení a konec konců nekončí happyendem, takže se nejedná o žádný kýč. A aby vše bylo srozumitelné a jasné, po vzoru všech dobrých vypravěčů začnu příběh hezky od začátku.

Chtěli jsme s Ančou vytvořit výjimečný a naprosto jedinečný lumturomagazeen, na který by jen tak někdo nezapomněl, aby v něm byly nové a inovátorské věci. Shodli jsme se na tom, že jako šéfredaktoři bychom měli vytvořit kromě obvyklého úvodu také nějaký nejlepší a nejpracovanější článek, který by byl první svého druhu a nikdo z našich následovníků by nemohl vytvořit článek podobný, jelikož by se jednoduše opíčil. Na zahajovačce jsme usilovně přemýšleli a nakonec jsme skutečně něco vymysleli. Šlo by o takový experiment, při kterém bychom pod nějakou záminkou sezvali několik naprosto odlišných lidí z oddílů na jedno místo. Plánovali jsme, že jim připravíme nějakou hru nebo úkol, který by pak museli plnit. Nebo bychom je tam nechali čekat a nějakým způsobem bychom sledovali jejich rozdílné reakce. Nakonec by si s překvapením přečetli článek o tom, jak se chovali a jak taková akce proběhla. Povšimněte si, jak je tam důležité to překvapení. Museli jsme za každou cenu zůstat v utajení. Proto jsme přišli s tím, že budeme mít jednoho externího spolupracovníka, který bude v centru všeho dění a budeme s ním úzce spolupracovat. Shodli jsme se, že nej-

vhodnějším člověkem pro tuto úlohu bude náš roverský vedoucí Vít, který s tím snad bude souhlasit. Toto jsme vymysleli na zahajovačce.

Když jsme se s Ančou sešli, abychom rozeslali mailly všem autorům, poslali jsme speciální mail i Vítovi. To jsme ještě netušili, že ho za pár hodin potkáme v metru (to je jako znamení, co?) a všechno mu tam řekneme. Souhlasil a dokonce se mu to zdálo jako dobrý nápad. Domluvili jsme se, že se ještě sejdeme a vše společně vymyslíme a dáme myšlenku konkrétní podobu.

Učinili jsme tak. Sešli jsme se jednoho podzimního dne ve Fantově kavárně na Hlavním nádraží. Vše jsme prodiskutovali a přišli jsme na spoustu věcí. Plán zněl následovně: Pozveme nějaké lidi, kteří přijdou, trochu je necháme čekat, oni se nějakým způsobem projeví a Vít bude moct napsat o tom, jak se projeví. Poté přijde neznámá osoba s obálkou, ve které bude zadání úkolu: *Sledujte „paní v růžovém kabátě,“ (pracovní název), „která za okamžik projde pod vámi.“* Oni ji pak budou sledovat (tady jsme se trochu inspirovali hrou po Praze). Budou ji sledovat, dokud je nezavede do nějaké skautské klubovny, kterou za tímto účelem seženeme. Zaklapnou se za nimi dveře a nebudou moct utéct. Tam bude připraven notebook, projektor a virtuální vzkaz. Na videu bude „Boss“ v obleku a pronese něco jako: *„Dostali jste se až sem, výborně! Nyní se v klidu rozejděte a za žádnou cenu o této akci nikomu neříkejte!“* Tak by to skončilo a nikdo by nevěděl, kdo za tím stojí. Na nadílce by si pak všichni přečetli, že jsme to byli my a fenomenální úspěch by byl na světě.

Konkrétně jsme podnikli tyto kroky: Pozvali jsme jménem Lucie Trlifajové do Fantovy kavárny spoustu lidí pod záminkou nějakého sezení týkajícího se Skautského století. Nesměli jsme pozvat nikoho, kdo zná naše spolužáky nebo kamarády ze školy nebo kamarády z jiných skautských oddílů, abychom mohli naše kamarády „použít“ jako herce. Vytvořili jsme spoustu falešných email-

ových adres, kterým jsme zvali email pozvali, abychom přidali akci na důvěřivosti. Mezi pozvanými byla Anča a Vít. Anča pozvaná byla, ale měla dokonalou výmluvu, proč na akci nepřijít. Já mezi pozvanými nebyl, abychom nepadli jako šéfredaktoři lumturomagazeenu do podezření. Vše bylo dokonale promyšlené a naplánované. Sehnali jsme několik kamarádů, kteří byli připraveni plnit své úlohy při hře. V nejhorším případě se mohlo stát, že vyvoláme skandál, Lucie se o tom dozví a bude z toho v oddíle veliké pozdvižení. O tom se však také dá napsat nějaký článek.

Naplnil se nejhorší možný scénář a zašlo to dál, než jsme vůbec čekali. Mnozí z Vás už ho znají, pro ostatní ho však napíšu tady sem. Od začátku se to všem zdálo podezřelé. První naší chybou bylo špatné datum akce – jedenáctého listopadu, na sv. Martina, kdy náš oddíl pořádal velikou akci na Vyšehradě. Lucie se poté o našem emailu dozvěděla a byla neuvěřitelně naštvaná. Nakonec se vůbec nic nekonalo a nikdo do kavárny nepřišel. Ze všeho byl podezíraný Vít, protože má asi takovou povahu. To, že se nám nepovedlo uskutečnit takovou akci, však nebylo to nejhorší, co se stalo. A zde přichází chvíle, kdy si můžete z našeho příběhu vzít poučení.

I když jsme to vůbec nezamýšleli, velmi jsme svým hloupým plánem ublížili Lucii, jejíž jméno jsme sprostě zneužili. Navíc jsme nesměli prozradit svoji identitu a všechno vysvětlit, protože by to znamenalo, že nebude žádný článek. Zkrátka a dobře jsme se dostali do ohromného maléru, který bych nikomu nezáviděl. Stálo to hodně nervů všechno Lucii vysvětlit a omluvit se za naše nanejvýš hloupé a nedospělé počínání.

Byla to pro nás velmi cenná zkušenost a doufáme, že naše akce neměla v konečném důsledku pouze negativní dopad. A doufáme, že nikdo nezopakuje naše chyby a že možná někoho inspirujeme k nějaké výjimečné aktivitě.

Lukáš

Martial Arts **TRICKING**

Co to je? V porovnání s ostatními je tricking poměrně nový sport, který má kořeny v různých formách bojových umění a gymnastiky. Dal by se popsat jako estetický mix salt, kopů, triků a různých rotací. Kromě bojového umění a gymnastiky využívá i prvky breakdance- power moves. Hlavním zaměřením trickingu je předvést vzhledově co nejpůsobivější sestavu pohybů s využitím pouze vlastního těla. Na rozdíl od mnoha již zavedených sportů tricking nemá žádná přesná pravidla či omezení. Pro lepší představu si na youtube zadejte „what is tricking?“.

Jak začít? Většinou si každý hledá na internetu různé tutoriály (návody) na jednotlivé triky, které třeba někde viděl a chtěl by se je také naučit. Doporučujeme se podívat na youtube, trickingová fora, nebo - když máte to štěstí, že někdo kolem vás nějaké triky umí, je nejjednodušší ho poprosit, aby vás něco lehčího naučil.

Tutorial: My se vám zde pokusíme vysvětlit alespoň jeden ze základních triků. V trickingové terminologii se mu říká Aerial.

Postup: Je to vlastně hvězda bez rukou. Buď můžete začít trik s malým rozběhem, nebo jak vidíte na fotografii- z místa (1). Nejprve si uděláte náskok (2-3), poté se přikrčíte k odrazové noze (4). Teď musíte vykopnout zadní nohou co nejvýše a zároveň se odrazit z levé nohy (5-6). Pravou nohou se snažíte dostat co nejdříve zase na zem a levá následuje pravou, stejně jako u klasické hvězdy (7-9). K dokončení tohoto triku potřebujete dobře dopadnout nejprve na pravou nohu a potom už jen s frajerským výrazem došlápnout na levou nohu (10-12) ;)

Kdyby vás cokoliv dalšího o tomto sportu zajímalo, klidně se nás zeptejte.

ODDÍLOVÉ NOVINKY A DRBY

378. chlapecký oddíl má nového vůdce. Synek předal oddíl Pájovi. Chlapecké vedení má také dva nové vedoucí Kubu a Jonatána. Po Pájovi přebíral vedení vlčat Martin a vedení skautů přebíral po Synkovi Matěj. Přejeme chlapcům pevnou ruku ve vedení oddílu...

49. oddíl má dvě nové vedoucí, Verču a Potty. Přejeme hodně štěstí ve vedení dívčího oddílu...

Nejlepšími táborníky byli Míša V. a Matěj M.

Synek by měl v lednu nahradit Lucii ve vedení našeho 47. střediska Maják. Přejeme hodně štěstí a síly do této významné a náročné funkce...

Emil dokončil svá studia na Vyšší odborné škole ve Volyni a získal titul DiS. Nyní už pracuje. Pája dokončil svá bakalářská studia na ČVUT, je z něho Bc. Synek úspěšně ukončil své studium na Filozofické fakultě a je Mgr.

Matěj začal studovat Vysokou školu - ČVUT architekturu, Martin studuje Přírodovědeckou fakultu UK, Samuel studuje MFF UK a Jonatán studuje VOŠ na Holarce.

Letos v prosinci opouštíme naši milovanou klubovnu v Žerotínce. Jak smutné...

Získali jsme novou nájemní smlouvu na naši klubovnu až do roku 2020... Tak to jsme rádi...

Druhý říjnový víkend se parta současného i bývalého chlapeckého vedení vydala na naše bývalé tábořiště do Dražiče, celý víkend tam bourali a pálili naše překrásné a tolik let bytelné vůdcáky a kuchyň, jaká škoda...

Příští rok na jaře oslaví náš oddíl 30 let své existence.

Okáč s Rodrigem byli v srpnu na Světovém setkání Skautů ve Švédsku.

Emil, Helča, Okáč, Rodrigo, Verča, Sofie a Edita se v srpnu zúčastnili Světových dní mládeže ve Španělském hlavním městě Madridu. Bylo to super...

Ptáčkovi čekají druhého potomka. Gratulujeme...

Emil

SLIBOVALI:

Světlušky: Barča Macounová, Klaris, Elis, Eliška Fridrichová, Bersí

Vlčata: Vojta Slabý (Lišák), Tomáš, Prokop, Matouš Tomek

Skauti: Jenda

Vedení: Iva

TŘI ORLÍ PERA splnila Editka s Verčou.

Natálka zas zavedla a splnila novou zkoušku - BÍLÝ LOS.

DO SKAUTŮ přešel Řízek, Pavlík a Nathan.

DO SKAUTEK Tereзка Macanová, Majda Válková, Lída a Tereзка Macounová.

NOVÁČCI 49. oddílu: Verča, Berka, Amča

NOVÁČCI 378. oddílu: Samuel Žofák, Tobiáš Macan, Lukáš Náprava, Petr Zahurančík, Jan Buriánek, Ignác Okamura, Matěj Fric

18. ročník pro Vás
připravili Anička s
Lukášem a kolektiv
autorů:

Toník

Okáč

Synek

Pája

Emil

Lucka Cis.

Helča

Anička & Jonn

Natálka

Janek & Marek

Majda Cis.
& Jenda V.

Matěj

Martin

Tera

Olda

Matouš B.

Kuba

Vít

Špagáta

Iva & Potty

2011